

24. fejezet

Ruinberg olyanná vált, akár egy bezsongott hangyaboly. A pletykák varázslevél módjára bejárták a nyomornegyedet.

Az elhagyatott ipari területeken történt robbanások bármit jelenthettek: egy terrorista akció előkészületét, újabb bandaháború kirobbanását, a berendezés még ellopatlan – éppen ezért a legveszélyesebb -, részén bekövetkezett balesetet, vagy egy elterelő hadművelet, hogy elvonja a figyelmet valami még nagyobbról...

Mindenesetre Ruinberg sok lakója számára ez elegendő indok volt arra, hogy a lehető legtávolabb tartsák magukat a helyszíntől.

A legtöbb ember, akit a szükség vagy a kíváncsiság űzött ki az utcára ebben a zord időben, már csak a rendőrségi kordont és a rezenéstelen arcú, gonoszul rágógumizó, agymosott gépkarabélyos operátorok társaságát látta. Pár embernek, és egy ősi lámpaoszlopos kamerának, amelynek véletlenül sikerült túlélnie a huligánok razziáit, megfigyelték, amint egy förtelmes lény, mintha egy rémálomból mászott volna elő, kaputól kapuig biceg: szabálytalan, töredezett járás, egész teste sötéten összeégett, szemei skarlátvörösen izzottak. A pokoli képet egy hátán lógó súlyos sugárvető, és görcsös ujjai között fityegő kommunikátor egészítette ki.

-... elmegyünk ehhez a Helen Flais-hez aztán azonnal vissza. És akkor együtt fogjuk eldönteni, hogy mihez is kezdjünk ezzel az Overlorddal és a Kulccsal.

- Ne felejtsd el a fogamzástlót...

Az ösztönei sohasem vallottak kudarcot. A kommunikátor duruzsolását hallgatva, alig vonszolva magát a záporban, a ripityára tört alak egyszerűen boldog volt.

Boldog volt, hogy nem volt rest a poloskákat elrejteni, amikor felmérte a tanyát. Örült, hogy most minden oka meg van rá, hogy a földdel tegye egyenlővé azt a szökevénytanyát. De leginkább azért volt boldog, hogy a fehérvárosi amatőr, aki ellopta tőle a siklója kulcsát, teljesen megfeledezett egy annyira elemi dologról, mint gondolati távvezérlés.

Szó-szó. Először is megvárja a regenerálódást, aztán az aktatáska, aztán puskvégre kapja a Zöldben lévő csordát.

A felhőszakadásban rekedt, köhögő nevetés hallatszott.

- Megmondtam, hogy megtalálom a módját! Hallasz engem, Tracy? Én megmondtam!

A tágas szoba leginkább egy stúdió benyomását keltette. A kikapcsolt fővilágítást valamennyire kompenzálta az akvárium háttérfénye, amely térfogatában vetekedhetett volna egy úszómedencével. A holografikus kijelző és egy igazán archaikus kandalló pattogó lángjainak

összjátéka igazán sejtelmes hangulatot kölcsönzött az egész helységnek. Mindezt megkoronázta a nyitott ablaknál a tornyok végtelenje előtt sötét éjszakában táncoló függönyök.

A Mithril Torony legfelső lakásának lakója sűrű gőzfelhő kíséretében kilépett a fürdőszobából, köntösét magára öltve.

Alacsony, sovány ázsiai lánynak látszott gesztenyebarna hajjal, széles vigyorral a monumentális szófa felé ment, melynél már készen várta az automaták által sebesen előkészített vacsorája.

Rengeteg, sőt, még annál is több embernek, s különösen a férfiaknak Helen Flais megjelenése és kora megtévesztő tudott ám lenni. De azok, akik jobban ismerték, nagyra tartották a tudása miatt, mint az OBT vezető fejlesztőosztályának igazgatója, és mint az igazgatóság egyetlen konkrétan negyven év alatti tagja.

Jelen pillanatban a váratlan események hatására számtalan problémát forgatott egyszerre a fejében.

A mai napi találkozó után a Disney képviselőjével annyira mocskosnak érezte magát. S nem csak azért, mert a delegáció minden tagja önmagát cseppet sem zavartatva nyíltan bámulta egész végig, de a szerződés, mely bár jövedelmező volt, így is több mint százezer szintetikus feldolgozását jelentette, amelyek még így sem fedezték a szükséges források egyharmadát.

A fejlesztési igazgatónak nem voltak szentimentális érzései az életre keltett játékokkal kapcsolatosan. Azonban sajnálta a jó minőségű termék pocsklását, amelyeket csak azért dobtak el, mert újabb tétel eladásával újra le akarták fölözni maguknak.

Fejében már alakultak a gyártási sémák, az erőforrás felhasználás és a régi szintetikus anyagok rostálási ideje. Fejében látta, hogy az eljárás több mint kedvező, és költséghatékonyan kivitelezhető.

Holnap pedig a jelenlegi szeretője visszatér az üzleti útról, és közösen megünnepelethetik a sikeresen nyélbe ütött megrendelést. Helen mosolya tele volt gyengédséggel, bár a szerelem vagy a szeretet nyomai nélkül, de még így is elég volt ahhoz, hogy bárki elolvadjon tőle.

Ezt követően gondolati másik mederbe terelődtek.

A saját szintetikus, Cicero, a skarlátvörös sárkány felé.

A lány lábáról csorgott a víz a padlóra, ültében rugózni és ugrálni kezdett az ágyon, mivel éppen senki sem látta, hogy bolondozik.

Jobban megfigyelve a szoba tele volt olyan apróságokkal, amelyekből előtörték játékosabb megnyilvánulásai. Mint az ablak melletti fonott székek helyet foglaló plüss nyúl, amelyet szülei lakásából hozott magával, hogy legyen mit ölelgetnie alvás közben – amikor a szeretője éppen távol volt.

Igyekezett nem kimutatni ezen gyerekes megnyilvánulásait, vagy gyermeki gyengeséget, és még saját magát is majdnem sikerült meggyőznie a nemlétükről.

Az asztalon feküdtek a hangár fotói, ahol a sárkány lakott. A metál-kerámia burkolaton jól kivehetőek voltak a firkás vonalak.

A lány egy magas pohárból kortyolt egyet a koktélból, és ezt olvasta:

Sóvárgás, sóvárgás, szörnyű melankólia

sajgó szívemnek, miért így kell megnyílnia?

Karmok erőssége, és a mérleg nyelve

előled így semmi sem lehet elfedve

De miért? Miért rágja meg a szívem?

Mi világon a legfontosabb nekem?

Ne válaszolj. Gondolatiban hallotta saját szavait:

- Nincs semmi erősebb a szerelem varázsánál...

Viszonzás nélküli szerelem, lehetetlen

őrült és néha figyelmetlen

Ki vagyok én neki? Szolga vagy barát?

Vagy kisebb reménysugár? Ki beragyogja az éjszakát?

Viharokat hívtam ki veled párbajra

Mindig megoldást találtunk így pár bajra

Néha mikor már majdnem kimerülök,

nem eshetem el, mert melletted ülök

S ő nyert! Ó micsoda boldogság!

E küzdelem, melynek eleje nincsen

odafent dörög lelkem minden kincse

A vihar és ég oly kegyetlen szerető

el még sem felejtethed őt

De ezt ki soha sem mondhatom

csak titkon akkor is csak éjjel gondolhatom

csendben hát folytatom, míg az órákat számolom

álmban talán vele is találkozom

Igen, ezt a verset korábban neki írták. Régen sok verset kapott. Különösen az iskolában és a Harvardon. De ott az ilyesmi természetes volt: fiatalság, hormonok.... néha még szerelem is. Amíg Helen bölcsébbé nem vált, és arra összpontosított, ami igazán fontos. A karrierjére.

Könnyű volt megtippelni, kinek szólt ez az üzenet: neki.

Azt nem tudta biztosan, hogy a sárkány szándékosan hagyta-e itt neki az alkotását vagy sem. Még nem kérdezte. Ez a hatalmas gyík úgy beszél, mintha egy vulkán gargarizálna: a sárkány szájfelépítése összeegyeztethetetlen volt az ékesszólással.

De most sokminden helyére került.

Nem régiben Helen egy luxus sportrepülőt kapott magától Owens úrtól. De valamilyen oknál fogva Ciceró úgy érezte, hogy a zöldszektori telek árát érő autóra kell landolnia, ócskavassá téve azt. A sárkány nem tudott magyarázattal szolgálni tettére. Helen csak intett a kezével, és Ciceró hátán repült tovább az irodába.

Eddig csak gyanította, de most már nyilvánvaló volt számára, hogy a sárkány egyszerűen csak féltékeny.

Az egész azzal kezdődött, amikor a régi siklónak az antigravjait újra kellett tölteni. Akkor okos mentőötletnek tűnt Ciceró hátán berepülni az irodába.

Helen imádta az arcában érezni a szelet, maga alatt pedig a repülő, hosszú időkre elfeledett legendás szörnyet. Sőt, rá is kapott, hogy sárkányháton utazzon. A figyelmeztetésekre fittyet hányva, viharban is élt a lehetőséggel. Hűsége Cicerója egyetlen egyszer sem hagyta cserben.

Így történt hát, hogy a nagyon-nagyon gazdaság leányzónak nem volt se testőre, sem pedig siklója.

Ciceró bámulatosan alkalmas volt mindkettőnek.

A szárnyas ragadozó érzései mintha kicsit messzire mentek volna mostanában. Mezítelen belerepülni a legutóbbi viharba az éjszaka közepén elég rossz ötlet volt. A sűrűn zuhogó eső és szűrös szél mégis annyira élénkítő és izgalmas volt, hogy hosszú ideig nem tudott nyugovóra térni utána.

Néha hajlamos volt szelessé válni, és elfeledkezni róla, hogy Ciceró egyáltalán nem csak egy állat. Sőt, okosabb is a legtöbb embernél.

Helen észre sem vette, hogy milyen terepre tévedtek a gondolatai.

Régóta jelent már meg mindenhol Ciceróval.

Huszonhárom éves volt, amikor megkapta a fejlesztési osztály igazgatóhelyettesi beosztást és Mr. Owens személyesen magához kérte. Mosolyogva mutatta be neki a sárkányt. Ajándék. Ugyanolyan vörös színű volt, mint az akkori siklója.

Kényelmetlen lett volna visszautasítani a főnök ajándékát, így Helen igényelt magának egy másik siklóhangárt, ahol a hatalmas szintetikust tartotta. Csak akkor jutott eszébe, hogy talán

jobb lenne egy külön erre kialakított nyeregben ráülni, miután Ciceró felvetette. Nehezen megválasztott és eltorzult hangon.

Azóta sárkányon repült, ha egyedül akart lenni, vagy érezni a szelet. Mostanában csakis viharban vagy esőben repült.

Álljon meg a menet – gondolta egyszer csak. – Mi van a Stoj-szkripttel?

A lány újraolvasta a verset. Aztán arra gondolt, amikor ő és Ciceró az első viharukban repültek.

Repülés az eső és szél részegségében. Már odáig jutott, hogy odament a sárkányhoz, az lehajtotta hozzá a fejét, és megpusztilta a kemény pikkelyes orrot.

Csodálatos volt – gondolta.

Nyilvánvalóan ez az ártatlan, általános gesztus feloldotta a sárkány béklyóit, útjára engedve úrnője iránt érzett érzéseit.

Igen, ez baj – gondolta a lány, és félretette a papírost.

Be kellett ismernie, hogy Ciceró volt az egyetlen szintetikus, akihez picit is kötődött. A többi OBT termékre csak mint számokra tekintett, adás-vételi szerződés, reklámfüzetek, színes képek a katalógusban.

Az, hogy ügyfeleik szeretik ezeket a „műanyagokat”, csak a társaság profitját jelenti.

A lány figyelmét Ciceró üvöltése hívta fel magára.

A sárkány ismét úgy döntött, hogy éjszakára az erkélyen marad. Böven volt ott hely: a Mithril Toronyi lakásokat hatalmas méretük különböztette meg elsősorban a többitől. Lényegében Cicerót akár a lakásban is tarthatta volna. Összehajtott szárnyakkal azért nem volt akkora.

Csak nem akarta, hogy egy szintetikus, pláne hím, figyelje személyes életét, a tanultak fényében mostmár pláne nem.

- Mi folyik ott, Cicero? – érdeklődött Helen hangosan, és feltápáskodott a kanapéról.

A sárkány morgott valamit, és léptek hallatszottak az erkély oldaláról.

Megilletődve figyelte a furcsa társaságot, amelyek a sárkány kíséretében beléptek az erkélyre. Ő fenyegetően megbillentette a fejét az ember férfi felé, és szorosan követte a tekintetével. Vele tartott még egy halvány zöld ló, hatalmas szemekkel, és egy pár rajzfilmegér, akik a sörényében ültek.

A belépők közül hárman biztosan OBT termékek voltak.

De Helen Flais nem jött zavarba. Csak szorosabbra húzta köntösét, és megkérdezte:

- Azt hiszem, Viktor Stewarthoz és Lyra Heartstringshez van szerencsém. – Viktor és az egyszarvú egymásra néztek, a lány pedig feleletre nem is várva folytatta: - Srácok, nekem csak egy kérdésem van. Miért az éjszaka közepén törtök rám ahelyett, hogy reggel jönnétek? Ezt el fogom mesélni az öreg Bartnak.

Viktor uralkodott magán, és így válaszolt:

- Mert az OBT emberei a nyakunkon vannak. Meg akarnak ölni minket.
- Erre késő este besurrantok egy magas rangú OBT tisztviselő házába, és úgy döntötök, hogy segítséget kértek tőle? Okos. Nagyon okos! Hogyan jutottatok egyáltalán fel az erkélyemre?
- Elnézését kérjük – mondta a zöld póni -, de lecsúszunk a kábelén a kilátóból, magasból, ahol a röpcsi taxi elvitt minket. Voltak... nehézségek.

Az aprócska kéz felkapta a kommunikátort az asztalról.

- Ejha! Hogy kapcsolátok ki a riasztóberendezéseket? Ha valóban a falon másztatok le, a riasztónak szólania kellett volna, mivel a berendezés nem ismerné fel a chipjeiteket sem mint vendég, kártevő vagy látogató. Ebben a percben már ránk törte volna az ajtót a rendőrség. S erre sehol senki, semmi jelzés. Ezt mégis hogy csináltátok?

Az overall és a szőr ellenére Sziporkán látszott, ahogy tejfehére sápad, amint eszébe jut, mennyire hülye ötlet is volt a tetőről lemászni.

- Nem mi voltunk...

- Ez esetben úgy látszik, magasabb helyekről vannak pártfogóitok – húzódott el elgondolkodva Helen és a sárkányra nézett. – Igen, azt kell mondjam, sikerült lenyűgöznötök. Cicero, már vártam ezeket az vendégeket. Minden rendben van. Ők Mr. Stewart küldöttei.

A gyík háromszögletű arcáról minden lerítt, amit az éjszakai látogatókról gondolt, mellkasából halk ordítás hallatszott.

- Maradsz – mosolygott a lány, majd a vendégekre nézett. – Ugye nem bánjátok?
- Ez az Ön otthona, Miss Flais – mondta Jerry előzőekenyen.
- Szólíthattok Helennek, amikor csak nyakkendő nélkül vagyok. És miért kisasszonyoztál le engem, a Mrs. helyett?
- Tán nem így van? – felelte Jerry, szerényen elmosolyodva.

A lány bólintott.

- Oké. Csüccs a kanapéra, és adjatok egy pár percet.

Ezekkel a szavakkal a lány átlibbent a szomszédos szobába. Öt perccel később már farmerban és blúzban jelent meg, Ezek a ruhadarabok gyakorlatilag elnyűhetetlenek voltak, mellette egy tál gyümölcs és kávéscsészék lebegtek a cukortartóval.

- Számomra olybá tűnik, hogy jó hosszú beszélgetésünk lesz.

Viktor Lyrára nézett, az pedig bólintott neki.

- Minden azzal kezdődött, hogy Lyra megérkezett hozzám... - kezdte.

Viktor jó darabig csak beszélt. Aztán Lyra vette át a szót, majd Jerry intézett némi korrekciót és javítást a történethez.

Helen Flais kérdés nélkül hallgatott, csak olykor-olykor fűzött megjegyzést a kommunikátorához.

Mire mindenki befejezte a mondandóját, ő vette magához a szót:

- Viktor... szólíthatlak így? Már megbocsáss, de az egész úgy hangzik, mint egy Zsé akciófilm. Az OBT egy gazdasági társaság és nem egy terrrorszervezet. Fekete rohamosztagosnak öltözött alakok? Először hallok ilyet, pedig szerintem tudok egyet s mást a cégem belső működéséről.

Viktor már épp magyarázatba kezdett volna, de Sziporka Jerryvel együtt az asztalon foglalva helyet, kinyújtotta a kezét, és egyszerűen benyomott pár érzékelőt a miniatűr kommunikátorán.

A holografikus kivetítő megelevenítette a reggeli eseményeket. Rock Bíró, a rendőrség, Rainbow Dash Vendár, s végül a „biztonsági szolgálat” felbukkanása.

- Közvetett bizonyíték arra, hogy ezek OBT-s srácok voltak – tette hozzá Sziporka -, a páncélautót légvédelmi rendszerrel szerelték fel, de a siklónkat egy váratlan gikszer miatt épp csak súrolta a lövedék. Mi akadályozta meg az automatákat abban, hogy lelőjenek minket felszálláskor? A legjobb sejtésem az, hogy a *cég nyomozóinak* gépével próbáltunk meg kereket oldani. Így nem támadt ránk már menten.

- Akkor mire ez a ritka gagyi név: fekete különleges erők – morogta Helen, de a fekete páncélos láttán egyértelműen megdöbben.

- Sziporka, te telis-tele vagy meglepetésekkel! – kiáltott fel Lyra. – Talán tudnunk kellene még valamit rólad?

Az egér hitelen az egyszarvú felé fordította a tekintetét, és a huncut mosoly egyből eltűnt az arcáról.

- Nem, semmi mást – mondta fagyosan az egér.

A takarító drón már eltüntette Tom testét, amelyet a robbanás széttépett. Az intelligens macska végső nyughelye egy újrahasznosítható kukászacskó volt.

David Fitzgerald mélységesen fel volt háborodva a macska halála miatt, azt mondta, senkit sem akar látni, és bezárkózott a szobájába.

Minden élő játék megkönnyebbülten lélegzett fel. Senki sem tudta, ki lesz a következő, mikor a milliomos csemete úgy dönt, megint élő rajzfilmeset kezd játszani. Igazi robbanószerekkel és késpengékkel, vagy valami mással.

Épp a napokban csereberéltek az egyik kis barátnőjével, Lucy Conorssal. Így cserélt gazdát Pinky, az autista egér, és került Sziporka a házba. Elmondása alapján Lucy háza sem volt sokkal jobb hely, mint Davidéké; a szintetikusok ott sem voltak tartós darabok.

A kisfiú képtelen volt leállni. Arra utasította Sziporkát, hogy pakoljon össze neki fegyvereket, amiket ő maga tervezett, hogy később kipróbálhassa azokat. És ha nem számította volna el magát a robbanóanyagot illetően, Tom helyett most a legújabb borzadványát lett volna képtelen elviselni. Egy forgó késvető, amelyet az egér könnyek között volt kénytelen építeni, rettegetve a szörnyű regulától.

Jerry, aki teljes szívéből beleszeretett a kedves egérbe, későn vette csak észre, hogy Sziporka felhelyezi a rettenetes találmányt a játékos doboz tetejére, és elindult a folyósora. Elméletileg a kis Fitzgerald nem hagyhatta el a „közös termet” David kísérete nélkül, csak egyéb égető szükség esetén¹.

De Sziporka megsértette a tilalmat.

És hamarosan hallatszott is a fiatal tulajdonos kiáltása a szobájából.

Amikor az egész csomó szintetikus rohant, amerre a szem ellát, a forgó dobban pedig egyetlen penge sem maradt.

Az üresen zümmögő fegyver mellett vérbe fagyva hevert a padlón a fiatalos gyilkos, teste még mindig rángatózott.

Futottak. Először együtt, aztán külön.

Sziporka később mondta csak el Jerrynek, hogy rajtuk kívül senki más nem élte túl: amikor a tulajdonosok elengedték az intelligens kutyákat, a parányi szintiknek esélye sem maradt.

Amikor a hologram kihuny, Helen azt kérdezte:

- Mi ez az „élet kulcsa”?

- Egy mutagén, amely megoldja a szintik szaporodási problémáját. Ahhoz, hogy többet is megtudjunk, fel kell oldanod rajta a titkosítást.

- Itt van most nálatok?

- Mik a garanciáink? – kérdezte Viktor. Emlékezett, hogy ezt a szót még valamilyen kémfilmből tanulta. Ez az egész helyzet percről percre szürreálisabb lett, és a srác azon kapta magát, hogy göze sincs, mi legyen a következő lépés.

- Hülye kérdés. Ti jöttetek hozzám, éppen ezért. Már réges-rég riaszthattam volna az őrseget, ha meg akartam volna szabadulni tőletek. Ciceró estebédjéről nem is beszélve.

A sárkány egyetértésképpen felmordult. Kellő képzelőerővel azt is lehetett volna gondolni, hogy nevet.

Az OBT emblémával ellátott tok ott hevert az asztal közepén. Avatott szem számára sok mindent elárult magáról a kis dombornyomásos doboz az ezüst tányéron: honnan jött, miféle rakomány lehet benne, milyen biztonsági üzemmóddal van ellátva.

A címke szerint a táska tartalmának titokban tartása mindenek fölött álló elsődleges prioritás.

¹ Hát a dramaturgia nem erőssége a sztorinak.

Helen gondolatai ekkor kezdték elveszíteni magabiztosságukat.

- Tegyük fel, hogy mindaz igaz, amit elmondtatok – tökéletes körmével végigkocogtatta a tokot -, vagy legalábbis ti tényleg igaznak gondoljátok. Ez semmiféleképpen sem magyarázat arra, hogy te, Viktor, miért létezel két inkarnációban, amelyek közül az egyik éppen dug valakit egy randi után.

- Halvány fogalmam sincs – mondta zavarodottan Viktor -, de abban biztos vagyok, hogy az OBT keze van a dologban. És nagyapa is... nos, Barholowen, is átlátott rajta.

- Ő maga mesélt róla?

- Nem! Csak... rajta kívül senki más nem vonta fel a szemöldökét. Nézd, én nem értem, hogy lehet egy ember úgy kicserélni egy másikra, hogy azt senki se vegye észre. De ha valakinek megvan ehhez a technológiája, akkor az az OBT.

- És miből gondolod, hogy ő a másolat, nem pedig te? – kérdezte Helen, összekulcsolva a karját a mellkasán.

- Emlékszem a családomra, és a több mint húsz évnyi életre!

Lyra gúnyosan felhorkantott:

- Üdv a klubban! Család, barátok, iskolai tanulmányok... mint kiderült, még nem vagyok egy hetes.

Összenéztek. Lyra tekintetében együttérzés sugárzott, Viktor pedig elkezdte kapiskálni mit is érezhetett az unikornis, amikor kiderült, hogy az egész élete lehet, hogy mesterséges.

De Viktornak nem voltak emlékei egy másik világról, hogy abban higgyen.

A srác érezte, hogy a szíve valahol hideg szakadékba zuhan. Az összefüggés nem esett le neki azonnal.

Az egész életem egy megtévesztés lenne? Akkor kinek az életét élem, és mióta?

A nő megrázta fejét és felcsapta a bőrröndöt. Eltökélten kopácsolt az ujjaival a billentyűzeten, a házi automata kérdés nélkül odahozta neki a házi I/O csatlakozót és bedugta őket az interfészbe. Helen amint érzékelte a csatlakozást, rögtön gépelni kezdett a parancssorba.

Pár perc után kikapcsolt a gépet, és összefoglalta a helyzetet:

- Nem tudom, hogy mi ez.

Viktor csalódott szemekkel meredt rá. Lyra patájába fogta a kezét, és azt mondta:

- Annyi baj legyen, Viktor. Visszamegyünk Steve-hez, és ma-

- Álljon már meg a fáklyásmenet! – mondta ismét Helen. – Miért vagytok ti annyira biztosak benne, hogy ez itt nem csak csupa szemét? A személyes kulcsom se tudja dekódolni, még a nullás fokozatú hozzáféréssel sem jutottam benne semmire!² Ez egy katyvasz, semmi több!

² Indíts újra csökkentett módban és futtasd rendszergazdaként. XD

- Valamiért mégis baromi népszerűek lettünk miatta – bólintott oda Jerry -, plusz most már Viktort is tisztáznunk kell. Én kész vagyok tanúskodni arról, hogy egész a mai napig a szagát se hallottuk egyik másik Viktornak se, azt kivéve, amelyik velünk volt. S aki nem mondott le Lyráról a bajban, hanem felkajtatta utána az egész várost.

Helen az egérre hunyorított. Ezt a típus már jó ideje nem gyártják – a szintetika túl gyorsan tönkrement, s a mérete miatt pedig semmilyen más munkára nem volt alkalmas.

- És? – vetette oda a kérdést Helen.

- A barátokat nem hagyják el – mondta Viktor. – Furcsa, hogy te ezt nem tudod.

- Tudom – felelte a nő, könnyedén lepergette magáról a fiú tekintetét. – Üdvözlöm a nagypapádat. Őtöle tanultam meg, hogy könnyebb a megfelelő emberek vállaira állni a karrier felé vezető úton, mintha önerőmből próbálnék meg boldogulni. Most itt ez a sok *self-made* barom. Oda ne rohanjak: jegyezd meg kölyök, mindenki kiszínez dolgokat, hogy jobbnak tűnjön a történet.

- Nem akartam udvariatlan lenni – mondta a fiú, még mindig farkasszemet nézve. – A nagyapám pedig a mai nap elhunyt.

- Részvétem – bökte ki végül Helen.

Viktor végignézte az üzletasszonyt, és azt gondolta, hogy ennek minden tragédia nem több mint statisztika. De mintha a szimpátia egy parányi szikrácskáját vette volna észre a szemében.

Az ajtócsengő hangja mindenkit villámcsapásként ért.

Lyra és Viktor egymásra néztek.

- De tényleg. Mit akar tőlem mindenki ma este? – mondta a lány senkinek sem címezve, felállt, és az ajtó fele menet odakiáltott. – Ki az?

- Lester érkezett – mondta a ház női hangú vezérlőrendszere -, vele van még két másik azonosíthatatlan OBT alkalmazott.

A vendégek háttal nem láthatták a házigazdájuk arcát, de mozgása sokkalta darabosabb lett. Intésére a ház elhallgatott, és a kijelzőn megjelent a férfiak fejére kirajzolódott célkereszt.

- Lester? – kiáltott rá szigorúan Helen.

- Én vagyok az, drágám – vigyorgott a kamerába. – Beinvitálnál a házba? Szörnyen ízléstelen ez az előszoba.

- Innen is tökéletesen hallak – felelte barátságatlanul. – Mit akarsz?

- De fagyos a hangod – mondta színlelt megbántódottsággal. – Emlékezz, milyen szép pár voltunk.

- Egy tévedés voltál, és ezt te is tudod.

- Cicám, mindenki tévedésként kezdi.

A szintetikus, aminek a prototípusát csak „zárjegynek” hívták, megrántotta a vállát és azt mondta:

- Haj, pedig mennyire szerettem volna ezt barátságosan lerendezni. Miss Flais, maga a góré adott utasítást a letartóztatására. Ha nem enged be minket, de menten azonnal, kénytelenek leszünk erőszakot alkalmazni.

- És a túltáplált gyíkjával is számoltunk. Csak teszem hozzá – mondta a másik hasonszőrű alak.

Lyra ezeket hallva lelapította a füleit. Egyből Rock bíró jelent meg a szeme előtt. Viktor tekintetéből látta, hogy ő is pontosan ugyanarra gondol.

Helen a fogait csikorgatta, majd megnyomott néhány kapcsolót a karperecén.

A vezérigazgató parancsa, az OBT elnöke minden létező parancsot felülírt. Nem mondhatott neki ellent sem isten, sem király. A ház is egyből nekik adna igazat és beengedné őket. Ez a pillanat elkaszálhatja a teljes karrierjét, és a jövőben nem szeretett volna takarítónőként dolgozni.

Az alakok beléptek az apartmanba, Lyra egyből felismerte bennük a fekete ruhás kommandósokat. Pontosán olyanok voltak, mint amikkel Rainbow Dash is harcolt.

A finác amint meglátta a hőseinket, egyből elröhögte magát:

- Én menten lehidalog! Ezüst tálcán! És már vakartuk a fejünket, hogy miért nem aktiválódnak az érzékelők... na, mindenki utánam, és szépen leszünk... te maradsz Ciceró, semmi személyes.

- Hütsd le magad, sárkány koma – nevetett Lester. – A te pikkelyed se bírja ám a forró plazmát, szóval ne idegeljél.

Lyrát a sírógörcs kerülgette. A technológiájuk az embereket még a sárkányoknál is erősebbé teszi! Egy aprócska kis kutyü, ami a kezükben is elfér!

Vagy egy varázsmezőben.

Az egyszarvú szarva felragyogott. Lyra ötlete az volt, hogy kikapja az egyik finác kezéből a pisztolyt és rászegezi. Akkor a másik biztos kezesebb lesz.

Meggyilkolni természetesen senkit sem szeretett volna. A fegyvertől való undor előntötte a szívét, de újból és újból el kellett mondania magának, hogy meg kell tennie. Használnia kell azt az undorító eszközt.

Remélte, hogy beválik a blöffje.

De a finácok számítottak erre. Az egyik belenyúlt a zsebébe és léha unalommal szarvon dobta Lyrát. Hideg fém csattant a póni szarván, amitől az menten összecsuklott a fejfájástól, a szarva csak erőtlen szikrákat szórt.

Lyra szánalomra méltóan nyögdécselt, Viktor térdelve ölelte magához a kis pónit.

Mintha a fele élete kiszállt volna belőle: Viktor látta, hogy közönséges anyacsavar szorult a szarvára.

- Nem kell majré, picipaci – figyelmeztette Lester. – Többet tudunk mi rólad, mint te saját magadról. Azt mondták, két ló lesz. Hol van a második?

Senki sem felelt.

Jerry, aki eddig tétlenül ült a sörényben, egyszer csak észrevettek, hogy a kémegérnek nyoma veszett. Mégis mikor volt ennek ideje kámforrá válni?

A fináncok végigmérték a társaságot, majd vállat rántva felkapták a táskát az asztalról.

- Na, akkor ha kérhetném, szép rendezett sorokban fáradjon ki mindenki, és semmi lökdösődés vagy bohóckodás, mert nem mondom kétszer. Aki pedig az anyacsavarhoz nyúl, annak megtartom azt a kezét. Ciceró, te meg moderáld magad. A nagyfőnök csak némi szót akar váltani a gazdasszonyoddal és a vendégeivel. Ha nem kekeckednek, akkor még az is lehet, hogy nem darabokban küldjük vissza Helent.

- Lester, elfelejtetted volna – mondta hűvösen a házigazda -, én az OBT fejlesztési osztályának feje vagyok!

- Ezért vagy még életben, babám!

Helen forrt a dühtől. Nem tudta, hogy a hallottaktól, vagy hogy szintetikusok beszéltek vele ilyen hangon. Bekísérték őket a liftbe, ahol felmentek a leszállópályához. Tekintete találkozott Viktoréval.

- Nem én hívtam őket.

- Akkor ez a mese vége, srácok – hebegte Jerry –, itt a vége, fuss el véle.

Már jól kitapasztalta, hogy itt a patyolattisztán tartott Tornokokban rendkívül kevés az olyan hasadék vagy lyuk, ahová el lehetne bújni.

- Jerry, még életben vagyunk! – próbált Lyra bátornak hangzani.

Az egér kétségbeesetten meredt az egyszarvúra, nem tudott mit mondani neki.

- Így van, Jerry, ahogy mondd, ne hallgass rá – kacagott az egyik finánc.

Viktor ezeddig még sohasem járt a vállalat központjában. Pontosabban járt, de nem ilyen magas szinten.

A vakítóan fehér folyosók paneli olyanok voltak, akár egy úrállomás, amely mintha még a Science fiction írók képzeletét is meghaladná. Nem voltak hegesztések, forrasztások, illesztések. Abban is biztos lehetett, hogy annyi felszerelést építettek bele a panelekbe, hogy a folyosót bármelyik pillanatban a legbevehetetlenebb erőddé változtathattak volna.

Minden úgy változott, ahogy a panelről érkezett parancsokat kapta.

De Owens úr irodáját viktoriánus stílusban rendezték be, amely divatirányzat formájában ismét népszerűségnek indult.

De az itt dolgozó tervező nyilvánvalóan nem volt profi. Valószínűleg Mr. Owens saját fércműve.

Az asztalon egy teljesen modern tábla feküdt, amely felett holografikus képernyő lebegett. A sarokban, egy régi földgömb és író asztal között bűgött a klíma.

Mr. Richard Owens személyesen, annak fia, aki először szabadalmaztatta a „Kereskedelmi mesterséges életformákat”, szívélyesen köszöntötte őket.

Majdnem lehetetlen lett volna megállapítani Mr. Owens korát. A biotechnológia „keresztapja” majdnem teljesen szürke volt, de az arcán gyakorlatilag nem voltak ráncok. Halványkék szeméből azonban hamisítatlan fiatalság és vidámság sugárzott, de valahol belevegyült sok-sok évnvi élettapasztalata is.

A képet egy elsőre meglepően hétköznapi sikeredett szürke öltöny egészítette ki.

Káprázatos „amerikai” mosoly villant fel az arcán.

- Helen! – köszöntött rá egy kiáltással Richard Owens. – Kedvesem, nagyon szeretném hallani a magyarázatodat a történetekre.

Viktor felhangon mordult:

- Én is!

A lány rosszálló pillantást vetett rá, és beszélni kezdett. Arról, hogy Bartholomew Stewart kapcsolatba lépett vele, Viktor és szintetikusai éjszakai látogatásáról, amit Lester rövidre zárt.

Viktorban egyre inkább nőtt a tiltakozás feszítő érzése ettől a túlzásba vitt őszinteségtől, de aztán eszébe jutott, hogy van oka igazat mondani általában.

Helen közben befejezte a történetét:

- És eléggé meglepett, amilyen hozzáállással kezelik ezt az egészet. Alfa osztályú technológia, amely semmilyen nyilvántartásban nem szerepel, olyan információ, amelyet nem nyit a nullás fokozatú hozzáférésem, ez a fehérvárosi srác itt két példányban. Valamiféle OBTs fekete különleges erők, akik létezéséről eddig nem is tudtam. Szeretnék legalább némi magyarázatot hallani, Mr. Owens.

- Ez egyszerű, kedves. A nullás szinthez is, mint az összes többihez is, kiterjesztés tartozik. Zéró plusz. Az már egész más tészta. Az már más dolog, hogy összesen százan vannak az egész bolygón. Egyik avatatlan sem látja a teljes képet.

Helen felháborodottan söpört el egy hajtincset az arcából.

- Először semmiről nem tudok semmit, aztán hoznak nekem valami projektet, amiről kiderül, hogy mégis csak minden jól működik? – kérdezte.

Mr. Owens nem esett zavarba:

- Még ennél is több, drágaságom, minden nagyon is jól működik már nagyon rég óta. Az egész a fejekbe ültethető chipekkel kezdődött. És a végső termék már úton van...

Viktor közbeszól:

- Tudni akarom, hogy hogyan cseréltek ki engem egy szintire, és miért!

- Nos... lényegében véve, itt nekem kéne kérdéseket feltennem Önnek, fiatalember, és nem fordítva. Amikor maga és a kis csapata kapcsolatba kerültek Helen biztonsági rendszerével, rájöttem, hogy maguk túlságosan is értékesek ahhoz, hogy csak úgy második meggondolás nélkül végezzünk magukkal. Ezért is lehet még Ön itt. Szóval kinek dolgozik?

- Te-tessék?

- Nem szükséges válaszolnia. Valami amúgy is azt súgja nekem, hogy magának fogalma sincs, kinek a malmára hajthatja a vizet. A mély agyszkennelő³ technológiával nagy áttöréseket értünk el az elmúlt pár év alatt. Az emlékeiből és a tudatából sokkal többet is megtudunk annál, mintha egyszerűen felfektetnénk a kőpadra. Ne féljen, elpusztított emlékképeket helyreállítani egyáltalán nem fájdalmas vagy ijesztő. Ami meg a hasonmást illeti... halottnak hittük magát. Hogy elkerüljük a felesleges figyelmet, alkottunk egy dublőrt.

- Tehát akkor ő a szinti – lihegte Viktor megnyugodva.

Owens pártfogó mosolya nem hagyta el az arcát, csak még szélesebb lett.

- Hogy is mondjam? Az a helyzet, kedves fiam, hogy technikailag ti mind szintik vagytok. Mind egy szálig, aki Fehér városban született – hangjából kicsengett a keserű ironia.

Jerry érezte, hogy az alatta lévő egyszarvú érezhetően megrándul.

Viktor hitetlenkedve kacagott.

- Nagyon vicces.

- Én is szintetikus vagyok? – kérdezte Helen Flais csípőre tett kézzel.

- Te is, kedvesem, és az ügyeletes hapsid, és mindazok a kérődzők, akik a Tornokok csillogó magasságában laknak. Engem és még pár tucat ember kivéve.

A fejlesztési igazgató kordában tartotta az érzéseit – legalábbis kifelé mutatva. Pár másodpercnyi gondolkodás után azt mondta:

- Mr. Owens, ez mind abszurdnak hangzik: összeesküvés-elméletek, vállalati hatalom, totális ellenőrző programok... oké, Viktor és Lyra, de tényleg azt hiszi, hogy én benyelem ezt a lapos föld szintű konteó hülyeséget?

- Természetesen nem, kedvesem – mosolygott Mr. Owens. – De akkor is cselekednie kell. Ismét.

- Ismét?

³ az eredetiben: ментоскопии. mentoszkopi, ez egy szóvicc akar lenni, de magyarul elég szerencsétlenül hangzik ezért kicseréltem.

- Jaj, most tényleg el akarjátok játszani a képregényhős utolsó nagy szóváltását a szupergonosszal a terveiről? – kérdezte az OBR igazgató. – Nincsen kedvem, amúgy sem tartozik rátok. És ezt ne vegye személyes sértésnek, Helen. Megkönnyíti az életemet, no meg a dublőrjeikét, ha olyanból készül, ami nem hallott semmit, amit nem kellett volna.

A póni mondani akart volna valamit, de Owens gyorsabban ragadta magához a szót, és Viktorhoz intézte a következőket:

- Csak hogy lásd, kivel van dolgod, fiam: téged azért kellett kicserélni, hogy ne legyen fölösleges kérdezősködés és nyomozgatás a hatóságok részéről. A végén még tényleg föltártak volna valamit. Picit módosítottunk rajtad, eltávolítottunk egy csomó haszontalan, fölösleges dolgot. Közben fejlesztettünk kicsit az ízléseden, hogy végre anyádnak meg apádnak ne kelljen éjszaka sírva lefeküdni, mert plüssállatokra mászol rá éjszakánként.

- Hé! – csattant fel Lyra. – Én nem vagyok plüssállat!

- Mit is mondott a dublőrökkel kapcsolatosan? – kérdezte Helen rémülten.

- Ja, semmi, már idén nyáron kicseréltelek a másolatodra. Csak akkor még el volt rejtve a létra alján. Csak eltávolítani akartunk, de kár lett volna az intelligenciádért. Egy kicsit vissza kellett lopnom belőle a túlvilágról. Aztán még adni hozzá, hogy kicsit hamarabb megkaphasd a nullás hozzáférést.

A szeme sarkából Viktor észrevette, hogy a lány falfehérré sápad, kecses kacsói pedig ökölbe szorulnak.

- Bonyolult. Ez túl nehéz. A megfelelő helyettesítéshez minden nap vissza kell olvasnia az emlékeket.

- Jó kislány – bólintott Owens -, így megy ez.

- Nem értem, hogyan lehetséges ez, és lényegében mire megy ki ez az egész.

- Mindez lényegében nagyon egyszerű, ugyanakkor nehéz is, és nem akarom magyarázkodásra pazarolni az időmet.

- Itt az út végén igazán elmondhatná nekünk – motyogta Lyra bátortalanul.

Váratlanul kialudtak a fények. A termet elöntötte a koromfeketesség. A teremben nem voltak ablakok, még a kijelzők is kialudtak.

Egy másodperc után Richard Owens hangja szólalt meg:

- Mit jelentsen ez? Mért nem kapcsol be ilyenkor a tartalék áram?

OBT fegyveresek vall-lámpainak sugara tört utat magának a sötétségben.

- Majd kiszagoljuk, főnök – mondta Lester, és a beosztottjai felé fordult. – Te és te. Ti velem jöttök gépterembe, ott mindent kideríthetünk. Frekvencián folyamatos kapcsolattartás.

- Igen, uram.

- S végül, vigyétek el a vendégeinket – mondta Mr. Owens. - Lester, ha kérhetem. Csak úriember módjára.

- Mint mindig, uram.

Viktor érezte, hogy hátul a gerincébe fúródva megasztítja a lézerpisztoly csöve.

- Csak egyetlen magyarázat lehet arra, ami történik – mondta.

- Tartsa meg magának – mondta Jerry.

Némi kétség költözött a gondolatai közé, de nem fogja őket kimutatni az OBT játékosai előtt.

25. fejezet

Gyorsan megbilincseltek őket. Lyra szarván még mindig ott volt az acél anyacsavar, amelyből ellenőrizetlen időközönként energiaszikrák törtek ki. A póni fájdalmasan ráncolta a homlokát a szarvában lévő kellemetlen bizsergés miatt.

Jerryt az egyik kommandós kesztyűjébe tették, hogy csak a feje állt ki belőle, majd a nyakánál meghúzták a rögzítő zsinórt.

Ráadásul a lift sem működött, ezért mindenkinek a lépcsőn kellett közlekednie. Hamarosan sok emberbe befutottak. Egyesek szervezeten és nyugodtan a kommunikátoruk fényével haladtak a zölden foszforeszkáló Exit tábla felé. Mások a munkahelyüknél maradtak.

A lépcső végtelennek tűnt. Lyra próbálta számontartani a lépcsőfokokat, de mindig eltévesztette a számolást. Hálás volt, hogy lefelé, és nem pedig felfelé kellett menniük rajta, de lábai még így is elfáradtak, az emberi lépcsők nem igazán voltak kényelmesek egy ennyire parányi négylábú állatkának, mint ő.

Amikor egy irodistákból álló csoport utolérte őket, a fegyveresek láttán nem merték tovább folytatni a beszélgetést. Az első dolog, amit minden vállalat megtanít az alkalmazottainak, hogy ne kérdezzenek olyan dolgokat, amihez nincs közüik.

Jerry észrevette, hogy a néhány méteren belül tartózkodók kommunikátorai elhomályosulnak. A zavaró nyilvánvalóan működésben volt. A titkos egységnek titokban is kellett maradnia.

- Lester, mit értettél az alatt, hogy „mint mindig”? – találta meg a hangját hirtelen Helen Flaisz.

Lester egy rosszindulatú vigyorral válaszolt.

- Mint azt te is tudod – mondta -, a biológialaboratórium helységeit plazmával tisztítják, hogy megakadályozzák a veszélyes életformák elterjedését. Teljes körű sterilizálás, több ezer fokos hőmérsékleten. De erre majd az agya átsöprése után visszatérünk.

Lyra feléje fordult, szemei kitágultak a rémülettől.

- Mi? Meg fogtok ölni minket?

Jerry a kesztyűben ülve odaszólt:

- Mintha szemernyi kétségünk is lett volna.

A fináncok elnevették magukat.

- Még csak most esett le, paci? Egek, hogy te mennyire egyszerű vagy!

Még több ajtó is kinyílt. A tudományos kutatóblokkba belépve ózon és gyógyszer szaga, és zümögő szerkezetek fogadták a belépő embereket és szintetikusokat.

A laboratóriumnak megvolt a maga saját biztonsági rendszere, és redundáns tápjai: egy esetleges rendszerhiba következményei túlságosan is súlyosak lehettek volna.

Lyra, akit mélyen megrázott az a könnyelműség, amivel mindannyiukat halálra ítélték, csak akkor ment tovább előre, amikor a farát fájdalmasan megtaszígták az egyik puska végével. Fogalma sem volt róla, hogy most mitévő legyen.

- Reménykedhetem benne, hogy legalább lelőnek minket, mielőtt megégnénk? – kérdezte Viktor komor szarkazmussal.

- Zöldségként már hót tökmindegy lesz maguknak – horkantotta oda az egyik finác. – Haladjunk.

Lyra ezen szavak hallatán csendes pánikba esett. Egyszer Bonbonnak segített a cukorkakészítésben, és véletlenül kiöntötte a lábára az olvadt cukrot. Szörnyűséges fájdalom volt: a lábszőre hónapokig nem nőtt vissza.

Elképzelve ezt az egész testén a póni érezte, ahogy lába rémülten remeg.

Jerry fejében az járt, hogy egy ennyire hülye ötlet, mint harcba szállni a OBT társasággal, nem is érhetne másképpen véget. Az Élet Urai ugyanolyan közönnnyel írták alá a verdiktet a toronybéli emberek, akárcsak a szintetikusok felett. Előbbieket szimplán csak másolatokkal helyettesítik, és ennyi. Soha senki se fog rájönni. Mert keresni se fogják.

A laboratóriumban haladván Lester egyszer csak ökölbe szorítva feltartotta a kezét.

Rengeteg megmagyarázhatatlan felszereléssel teli doboz magasodott az ablakokat helyettesítő nagy holografikus panelek mögött. Néhány közülük üresen állt, és Viktor úgy döntött, egyikük lehet az utolsó mentsvárak a fogvatartóik elől. Csak addig az ideig, amíg a különleges droidok el nem hordják másfelé.

- Nem kéne a személyzetnek is itt lennie, uram? – kérdezte az egyik kommandós.

Mintha ezen szavakra válaszként egy kiáltás hallatszott, és az oldalsó folyosóból több vékony sugárnyaláb szállt ki, megperzselve a falakat.

Lester rádiójából statikus recsegés közepette eltorzult beszéd hallatszott:

- Lester!... Szintetikus...

- Igen, igen – mondta a finác ingerülten. – Magam is tudom, hogy szintetikus vagyok. Muszáj ezt minden percben elmondani? Taplő.

- Invázió! – hallatszott keresztül az interferencián.

- Na ez már sokkal érdekesebb. Rövidesen visszajövök. Addig tartsátok szemmel itten ezeket. A végtagjaikra lőjétek. Ha bárki miatt is bármelyiknek kárba vész a feje, az övé lesz a következő. – A finác közelebb ment Helenhez, és megkérdezte: - Feltételezem, nem leszel engedelmes kislány?

- Jóhogy! – válaszolta az ironikusan. – A halálunkba vezettek minket, és bizony van vesztenivalónk.

- Annyira imádom a dühös arcodat! – mondta Lester, és közelebb hajolt, egyértelműen meg akarta csókolni a lányt.

- Még egy lépés, és újra szükséged lesz egy plasztikai sebészre – mondta, miközben a szintetikus szemébe nézett.

- Látom, még mindig törődsz velem, igaz?

A visszaoltás után a finánc megindult. Gyaloglás közben a dobókéseivel babrált, amelyek két hevederben lógtak a mellkasán. A szintetikus pisztoly helyett inkább úgy döntött, a kedvenc eszközét fogja használni.

Befordultak egy nagy folyosó sarkán. Néhány percig semmi sem történt, majd a vételre hangolt rádióból suhogó hang hallatszott, és a folyosón lézersugarak csapódtak a falhoz.

Az OBT fegyverek kissé előreszaladtak, és felvették pozíciójukat a folyosóra nézve. A magasabb prioritást követték: visszaverni a támadókat. Nem mintha a környezet és a bútorok sok védelmet nyújtottak volna a sugárnyalábokkal szemben, de a láthatóságot erősen korlátozták. Az egyik őr letuszkolta a foglyok fejét az egyik szék alá.

- Uram? Lester parancsnok? Parancsnok?

Lézerpuskák csöve figyelte a laboratórium bejáratának folyosóját. Akárki is jöjjön, a finánc gyorsan kikapott tőle. Ha pedig így van, komoly invázióról kell legyen szó.

Helen volt az első, aki összekapta magát, és odasúgott Viktornak:

- Kapd fel a lovat, és futás.

- De...

- Netán ennyire kíváncsi vagy rá, ki vagy mi akar betörni azon az ajtón? Itt a lehetőségünk.

- Ünk? – kérdezte Viktor. – Nem úgy tűnt, hogy a végsőkéig hűséges maradsz a főnöködhöz.

Viktornak még mindig vegyesek voltak az érzései. A nagyapja úgy írta le az OBTs ismerősét, mint erős akaratú lány, aki nem tűri az igazságtalanságot, de eddig olyan, mint a vállalat összes többi alkalmazottja, aki még azon sem háborodik fel, hogy a drágalátos főnöke halálra ítéli.

- Lefokozhatnak, kirúghatnak, beperelhetnek... - sziszegte a fogai között Helen Flaisz – még a felesleges szemtanuk félreállítását is megértem, de akkor sem fogom harc nélkül megadni magam. De azt már nem fogom eltúrní, hogy úgy lecseréljenek, mint valami közönséges csavart a gépezetben.

- Ha már csavar – mondta Lyra. – Levennétek ezt az izét a szarvamról?

- Ott maradtok, vagy golyó lesz – vágott szavukba durván az egyik kommandós. – „Itt a lehetőségünk”, „rohanj”. A filmekben lehet, hogy minden őr hallássérült és hülye, de nem itt. Bár a parancsnok nevében nem beszélhetek.

A lakonikus szidás után az őr minimálisra csökkentette a sugárvetője erejét. Néhány másodperc alatt a falhoz hegesztette a bilincseiket. A gond csak Lyrával volt, akinek egyetlen bilincset a szarván lévő anyacsavar jelentette. A különleges katona, jobb ötlet híján, roppant kényelmetlen pózban odahegesztette az egyik kiálló párkányhoz.

Lyra a forró fém égető érzésétől, és az elzárt varázsereje okozta bizsergéstől érezte, hogy a fájdalom és a megaláztatás könnyei ismét végigfolynak az arcán.

- Mit művel? – háborodott fel Viktor. – Fáj neki!

Az oldalvást falhoz szegezett egyszarvú a sok lom miatt azonnal elvesztette kilátásának felét. Roppant kényelmetlen volt ez a pozíció. De az embereknek sem volt sokkal kényelmesebb egy széles szék mögé begyömöszölve kuporogni.

- El ne mozdulj innen – morgott rá a katona, őszintén figyelmen kívül hagyva a srácot és póni könnyeit.

- Elmegyünk! Már csak azért is! – átkozódott utána Jerry, aki a falon lógott a kesztyűjében, olyan hangon, amely vagy komoly iróniával, vagy zord elszántsággal hangzott.

A férfit egyáltalán nem érdekelte: parancsokat adott.

- Na ez is megvan. Te meg te, készítsétek a sokkolót. Alkalmazzatok ideggázt. Nincs semmi robbantás a laboratórium területén belül. Indulás!

A különleges egység katonái eltűntek a látómezejükből, ott hagyva láncra vert foglyaikat. Az elhúzódó csendben csak Lyra zokogása hallatszott.

- Viktor – szólalt meg hirtelen egy torz hang.

A srác a fejét forgatta, de a hang elmagyarázta.

- Idelent vagyok.

Viktor lenézett, és meglátta Sziporka hullámzó sziluettjét a falon. A lopakodóöltözék aktiválva volt, és csak alapos szemezgetés után lehetett kiszúrni a körvonalait.

- Lazíts és ne mozogj.

Viktor látta, ahogy az egér felmászik a ruháin: közelebből, a fények és az árnyékok hatásai, és a hangja miatt sokkal jobban látható volt. A bilincshez érve Sziporka elkezdte levágni a falról.

A folyamat lassan haladt. A miniatűr sugárvető ereje ehhez nyilvánvalóan kevés volt. A fém felmelegedett, de nem elége. Az alacsony fogyasztású lézerek viszont pontosabban működtek.

- Köszönöm, Sziporka – mosolygott a srác, mikor végül kiakasztotta a bilincset. – Nincs véletlenül álcagúnyád nekünk is kölcsönbe?

- Nem gondolod, hogy ez nem épp a legalkalmasabb pillanat poénkodni? – korholt rá komoly hangon az egér, és nekilátott Helen bilincseinek. – Sőt, az efféle öltönyök nem működnek igazán jól a nálam nagyobbak számára.

- Te kapcsoltad ki az áramot? – kérdezte Helen, amint a kezei szabadok lettek.

- Nem. Valami elmebeteg fogta magát és keresztültörte a védelmi rendszert. Szerintem belső lehetett, mert pontosan tudta, hogy mit csinál; a tartalék generátornak maximum egyetlen másodpercen belül működésbe kellett volna lépnie, de ő ezt kicselezte.

- Ó...- hüledeztek az emberek, Lyra pedig megkérdezte:

- Miféle elmebetegről van szó?

- Egy újabb bíró. Szóval tűnjetek el innét. A táskát már nem tudjuk visszaszerezni, de itt van nekünk két fehérvárosi polgár hasonmása, akik közül az egyik az OBT igazgatótanácsának tagja. Szóval csak éljétek túl.

- Te nem jössz velünk? – kérdezte Lyra, megriadva a vörös szemű szörnyeteg szintetikus emlékéttől.

- De megyek – nézett Sziporka abba az irányba, ahonnan még mindig a lövöldözés hangjai hallatszottak. – Csak elterelem a bíró figyelmét, aztán utolérlek titeket.

- Nekem is tudna valaki segíteni? – mondta a póni.

- Most – mondta Jerry, megszabadítva a kesztyűtől. - Sziporka?

- Megyek.

Az egér ügyesen felugrott az egyszarvú hátára, majd a fejére. Szomorúan vette szemügyre, hogy a halványzöld sörénye mennyire megégett a kommandós durva munkájától.

- Ez forró lesz – figyelmeztette az egér, és ismét munkához látott.

Rövidesen a padlóra hullott, ami a csavarból megmaradt, az unikornis pedig mintha levegőhöz jutott volna, érezte újra, ahogy előnti a varázslat.

- Köszönöm – hálálkodott a sörényében ülő egérnek. – Valami borzalmas volt rajtam ez az izé.

A szarva még mindig sajgott az égéstől, attól félt, hogy ennek biztos nyoma fog majd maradni.

- Most már szabad vagy – Sziporka intett a kezével. – Menjél gyorsan. Jerry, add ide a kezed.

Az egér fájdalmasan sziszegve felmászott a póni hátára, és onnan körbe nézett:

- Helen, kérdezhetnék tőled valamit?

A lány lenézett rá és visszakérdezett:

- Ez most erre a legjobb alkalom?

- Igen.

- Akkor mondjad.

- Most kinek az oldalán állsz?

A lány nem válaszolt azonnal:

- Azt én is szeretném tudni. De a közhiedelemmel ellentétben még egy vállalat számára is vannak dolgok, amelyek nem eladók. Először is a vállalat iránti hűség. De sokan elfelejtik, hogy a vállalat csak emberek halmaza, egy csapat. És ha cserélhető alkatrészként kezelik őket, akkor Owens az, aki áruló, és nem pedig én.

- És ha ő inkább úgy érzi, nincs mit megbeszélni ezen a dolgon?

Szája szélei megemelkedtek.

- Egy lézerpisztollyal a homlokán, ebben kételkedem.

Jerry viszonzta a mosolyt. A kezdeti nemtetszése kezdett elhalványulni.

- Ti meg vagytok húzatva?! – akadt ki Viktor. – A hely tele van felfegyverzett örökkel. Ki van törve a balhé! Sziporkának igaza van, el kell húznunk innét a csíkot!

Helen nem esett kétségbe:

- Az igazgató liftje külön áramellátással rendelkezik. Menjünk fel a szellőzővel egyenesen a recepcióig. Az egyik ajtó pont ezen az emelete van, és remélem, hogy még nem törölték a regisztrációm a rendszerből. Figyelembe véve, hogy úgy akarnak tenni, mintha semmi sem történt volna.

Viktor egy pillanatig elgondolkodott, majd megkérdezte:

- Mit gondolsz, szerinted Owen miért ne használná a liftet a saját szökéséhez?

- Ugyan miért akarna elmenekülni? Úgy hiszi, hogy itt ő maga az atyaúristen, és sehol se lenne jobban biztonságban. Amúgy meg a recepciónál a legegyszerűbb távozni.

Sziporka időközben lehúzta a sisakja rostélyát, gyorsan megcsókolta Jerryt, és lehuppant a póni hátáról, ismét hullámozó sziluetté változott.

- Sziporka! – kiáltott utána Jerry és megpróbált a szabad kezével utána kapni, míg a másikkal a sörénybe kapaszkodott.

- Nem búcsúzkodom – érkezett az egér hangja. - De ne próbáljátok idő előtt felfedni magatokat. A főnök már készíti is elő a médiacsatornáit, de még legalább egy hétnek el kell telnie a nagy szenzáció előtt. Szóval csak ne csináljatok semmi hülyeséget, oké? Olyan messzire eljutottunk már.

Viktor csak bólintani tudott, mert látta, hogy a fekete különleges erők kétségbeesetten tüzelnek valamire a folyosón. A srác szerint egy ennyire sűrű ösztűzben csak egy mega-tengerészgyalogos lett volna képes életben maradni, Dreadnough⁴ márkájú ostrompáncélzatban, vagy valami hasonlóban. Annak, ami a fedezékekkel gyéren ellátott folyosón közeledett, martalékokká kellett volna válnia az OBT katonák pergőtüzében.

Viktor hátrálni kezdett, amikor rájött, kivel is harcolnak ennyire kétségbeesetten.

Az ellenség egyedül volt, de annyira sebesen mozgott, hogy senki sem tudta eltalálni, még sorozatos tüzeléssel sem. Úgy ugrált a falakon és a mennyezeten is, akár egy fekete árnyék. Rock Bíró előbukkant a sarkon pont a vállalati katonák közé.

⁴ Ez egy hajó típus. https://hu.wikipedia.org/wiki/HMS_Dreadnought

A rengeteg veszély által megélesített intuíciói azt súgták neki, hogy ez ugyanaz a Rock bíró volt, akinek lézersugarat küldött a szívébe. Elgondolni sem tudta, hogy egy humanoid szintű képes legyen ezt túlélni. Ő ezt nem tudhatta, de sok félharcos modellnek volt egy parányi kisegítő szíve is, ami normál körülmények között csak extra pluszt adott a szintetikus állóképességének. De égető szükség esetén helyettesíthette is akár a fő szívet, hogy vérrel lássa el a tüdőt, az agyat és a májat, míg a test a sérült szövetek helyreállításával van elfoglalva.

Jerry némán megáldotta a döntést, hogy Scootaloo-t a tanyán hagyta. S ámulva csodálkozott azon, miféle pokoli gépezetek kerültek ki az OBT laboratóriumainak boszorkánykonyhájáról.

Rock, miután végzett az őrséggel és a fináncokkal, egy rémálomból szabadult lénynek tűnt. Véráztatta, itt-ott égési sérülésekkel teli. Megsebesítették, mégis tovább folytatta a harcot. Olyan apróságok, mint a sokkgránát, egyáltalán nem zavarták.

Egy egész különítmény állt vele szemben, Rock mégis ünnepélyesen végzett velük.

Kezébe súlyos lézerpuskát markolt, és nagylelkűen mutogatta minden szemé elé kerülő katonának, és megkínálta őket egy-egy lézernyalábbal. A bíró minden egyes lövése után meghalt valaki.

Maga a szintetikus a saját inga technikájával eltáncolt a feléje irányuló vörös villanások elől.

Ennek ellenére a fegyverek által leadott ösztűz nem volt teljesen eredménytelen, keresztül-kasul kidekorálták a bíró karját és mellkasát. De az csak vigyorgott, átdobta a másik kezébe a fegyverét.

- Hulljanak mindazok, akik az igazság útjában állnak! – mondta krákogásra emlékeztető, eltorzult hangon, és két jól irányzott lövéssel kifektette az utolsó két megmaradt katonát is. – A nevem Rock! És én vagyok a Törvény!

Egy vörös lézercső szántotta végig a bíró arcát. A harci fegyverekhez képest ez annyira gyenge volt, hogy csak megégette a bíró arcát. Rock üvöltve a dühtől lendületesen tüzelni kezdte a lélegzetelállító sebességgel körbe futkosó sziluettet.

Sziporka megfoghatatlan árnyékként körözött a folyóson, módszeresen a szökevényekkel ellentétes irányba csalogatva a bírót.

A bíró még nem vette őket észre. Viktor csak arra tudott gondolni, hogy ha Sziporka nem csalja el a bírót egy másik irányba, akkor most az égvilágon semmi sem állíthatta volna meg abban, hogy lemészárolja őket.

- Hát, csinálj valamit – súgta neki Jerry. – Ki fogja nyuvasztani.

- Nem hinném – mondta Helen. – Jobb terve van neki annál.

- Akkor csak állunk és nézünk? – fogta Lyra az egér pártját. – Tudnánk segíteni neki.

- A legjobb, amit tehetünk, ha mi amatőrök nem alkalmatlankodunk bele – ellenkezett a nő. – Soha ne avatkozz közbe a profik munkájába. Ez egy üzleti arany szabály.

Viktor ezzel nem értett egyet, de a logika nem az ő oldalán állt, így inkább csendben maradt.

Sziporka a bíró körül körözve hirtelen besurran a laboratóriumi dobozok egyik nyitott ajtaján.

- Látod – mosolygott Helen -, most odacsábítja és megégeti...⁵

A nyolcas számú szekrény ajtaja sziszegve bezárult, és vörösen felvilágított. Most már csak kívülről lehetett kinyitni.

- Most megvagy! – kiáltotta a bíró, puskáját az egérre szegezve.

A nehéz pisztoly farkasszemét nézett az egérrel, de az egér vigyorogva azt felelte:

- Itt mindent reflektív mikroszkopikus bevonat fed. Ha elsütöd a puskád, a lövedék halálos diszkótáncot fog pattogni a falakon.

Rock megpörgette az ujján a pisztolyt, és becsúszta a kopott köpenyének a zsebébe. A szintetikus vörös szeme örülettől izzott, de a viselkedési program kritikus kudarca után sem lett bolond.

- Nincs szükségem fegyverre, hogy agyonüssek egy olyan rovar, mint te.

- Legalább meghallgatnál.

- Mit akarsz? – érdeklődött a bíró, téve egy lépést előre.

Sziporka már fejben kitalálta, hogyan kerülje el az elfogási kísérletet, és azt mondta:

- Hagyd ezt abba. Nem tudod, mit csinálsz. Úgy viselkedsz, mint egy gyerek, aki letépi a szitakötő szárnyait.

- Ez a törvény.

- És mégis hová vezetett ez a törvény? Tucatnyi, ha nem száz szerencsétlen ember és szintetikus holttestéhez, akik véletlenül a szemed elé kerültek? Mégis mit művelt személyesen veled szemben Lyra, Scootaloo vagy akár Jerry? Mit számít neked az ő haláluk?

- Elvégzendő feladat – mondta hűvösen, felvörösülő szemekkel.

- Kinek?

- Mit kinek?

- Kinek teljesíted ezt a feladatot?

- A társaságnak!

- Mi most az OBT irodaházában vagyunk, és te halomra gyilkolászod az alkalmazottakat, és szegezed meg éppen a törvényt, amit annyira nagyra tartasz. Hagyd abba! Mindennek vége.

⁵ ezek most kajak leálltak ott „tévézni”? Jó hogy nem veszik elő a kólát meg a csipszet.

A bíró keze remegett, szemei skarlát színben izzottak.

Sziporka nem is látta, amilyen gyorsan kinyúlt érte a bíró marka, és összeropogtatta a kis testét.

- Mindennek akkor lesz vége, amikor én azt mondom! – morogta a szintetikus. – Én vagyok a törvény! Én mondom meg, minek van vége, és minek nem!

Sziporka a Dash Vendárral történt eset után szentül hitt a meggyőzés erejében. Most ébredt csak rá, mekkora végzetes hibát is követett el.

A szivárvány pegazussal ellentétben a bíróban egyáltalán eleve nem volt semmi kedvesség, így alkották meg.

Viktor, Lyra, Helen és Jerry nem hallották, miről beszélgethet a bíró és Sziporka.

Az egyszarvú egyszer csak rákérdezett:

- Mégis melyik oldalról indítható be az a tisztítás?

- Micsoda kérdés ez... természetesen kívülről. – felelte a fejlesztési igazgató affektálva. – Az irányító panelről.

Jerry le nem véve a szemét az eseményekről figyelte, mi történik a lezárt konténerben, megremegett, amikor a műsor díszvendége megragadta az egeret.

A rajzfilm-arcon kirajzolódott minden létező borzalom, ahogy Sziporkát abban a helyzetben látta.

- Ne – hebegte Jerry.

Sziporka szemmel láthatóan olvasott a szájukról, mert a homlokát ráncolta, és még határozottabban mutatott ugyan abba az irányba.

Rock undorodva figyelte az egyre erősebben szorított öklében fájdalmasan feszülő rágcsálót.

- Nincs valami, hogy halljunk is? – kérdezte Jerry. – Segítségre van szüksége!

Karcsú körmökkel ellátott vékony ujjak megérintették a kezelőpanel több érzékelőjét, és megszólaltak a hangok:

- ...amíg itt vagy – érkezett mondatfoslány a Bíró Sziporkához intézett szavaiból.

Fuldokló, elgyötört szavai előtörtek, nyilvánvalóan nem a bírónak intézve:

- Mindenre, ami szent, kérem, valaki kapcsolja már be azt a tisztítást!

- Kell, hogy legyen valami más megoldás! – ellenkezett Lyra. A halványzöld fülei a fejéhez simultak.

- Minden figyelmem a tiétek. Csak azt ne kérjétek tőlem, hogy kiengedjem. Ha jól értem, ezt a pacákat csak véletlenségből úsztátok meg.

- Nem csak.

Viktor szíve belesajdult a tehetetlenségbe, ahogy Jerry kétségbeeséssel teli tekintetében nézett.

- Én megteszem – mondta Helen, és úgy megindult, hogy majdnem hasra esett, ahogy a törött lába ellenére is villámgyorsan mozgó egér hirtelen a lába elé vetette magát:

- Nyet! – kiáltotta. – Nem engedem!

A lány lenyúlt és felkapta a rágcsálót.

- Ha nem teszem, akkor ez az ámokfutó kettétöri, és minket is megöl. Sziporkát pedig már nem fogja megkímélni, ebben biztos vagyok.

A bíró hangja hallatszott a hangszóróból:

- Nincs dolgom nekem ezzel az egérrel. Egyikőtökkel sem, csakis a bőrönd meg a bűnözői kör számít. Legyen, egyelőre legyen nyugtuk azoknak a póniknak is. Mára rendes lesznek, és csakis a Kulcsra és a főkolomposokra fogok koncentrálni.

Néma csend. Az ajtót kinyitva egyebük sem lesz, csak szaván fogni az így is elborult elméjű szintetikust.

Jerry hangja tele volt iróniával, alig tudta palástolni kétségbeesését.

- Felejthetetlen látvány lenne, ha ez az idióta megölné Richard Owenst, elvenné tőle a táskát, majd megpróbálná visszaadni neki.

A bíró látta, hogy a zsákmányai hezitálnak.

- Nyissátok ki az ajtót, vagy derékba töröm a kiséger földi pályafutását!

Jerry szánakozva nézett, Lyra hangtalanul sírt, nem találta a szavakat, Viktor elfordította a tekintetét, képtelen volt állni a kiséger arcának ábrázatát.

- Na majd én... - kezdett bele Helen, de Viktor megragadta a kezét.

Még mielőtt a srác szóhoz juthatott volna, Jerry szólalt fel.

- Nem. Ezt nekem kell megtennem. Vigyetek oda a konzolhoz.

A pénz kíméletlen világában megkeményedett üzletasszony mindent értett. Ahogy azt a tényt is, hogy nem engedheti meg, hogy az egér elérje a villogó piros érzékelőt.

- Háromig számolok – emlékeztette őket magára a bíró. – Egy.

Sziporka, akit a bíró marka szorongatott, a kamerába nézett, és azt suttogta:

- Bocsásd meg, hogy hazudtam neked.

Jerry hirtelen úgy érezte, mintha Helen többé már nem tartaná a markában. Körülnézett és látta, hogy Lyra szarva halvány fényben izzik. Az egyszarvú lehunyta szemmel, könnyek között folytatta a varázslást. A telekinézis fényében úszó egér felszállt és közvetlenül a konzol előtt lebegett, az ajtók kinyitására szolgáló kék érzékelő előtt, nem messze tőle a piros, amely a terem plazmafertőtlenítését indította el.

- Kettő – folytatta közben a bíró.

Jerry nem kevés nehézséggel méregette a gombot. Életében utoljára nézett az ablakokat helyettesítő kijelzőn keresztül azokba a kedves kék szemekbe. Szíve mintha megfagyott volna.

Ismét.

- Három! – kiáltotta a bíró.

Ugyanebben a pillanatban a parányi egér teljes erejéből lenyomta a vörös érzékelőt.

A következő pillanatban a nyolcadik cella tartalma megszűnt létezni.

Nem volt tűz, nem úgy nézett ki, mintha elárasztanák a szobát. Egyszerűen a bíró, Sziporka és a szoba teljes tartalma fehérén izzani kezdett, majd egy kék „NINCS JEL” felirattal eltűnt a képernyő tartalma.

A hőmérséklet megegyezett a napfelszínen lévővel, a kis csapat mégsem érzékelt belőle semmit. A szoba hősígtetelése ellenállhatott volna akár egy plazmabomba robbanásának is, amely közel állt ahhoz, ami a teremben zajlott. Semmi sem élhette túl.

Lyra leeresztette Jerryt a földre, aki erőtlenül ült, görnyedten, a tenyerébe temetve az arcát.

Az egyszarvú szipogva odament és megbökdöste az orrával.

- Jerry... - szólt hozzá.

- Ne, Lyra – szólt rá tompán az egér. – Csak... ne mondj semmit.

- Az alkalmazottak fizetni fognak ezért, Jerry – mondta Viktor.

- Enélkül a bíró kijött volna, és mindannyiunkat megöl – tette hozzá Helen. – És akkor Sziporka halála hiába való lett volna.

De az egér nem hallotta őket. Még mindig a hatalmas kék szemeket látta, ahogy eltűnnek a plazma villanásában.

Lyra együttérzően megbökte Jerry hátát. Az egér megfordult. Lyra először látta, ahogy az idős egernek felszabadulnak az érzései. Szeméből egy sokat látott, sírni már nem igazán tudó, gyöngye ember erőtlen könnyei gördültek csak igazán.

- Jerry, mennünk kell – hívta Viktor, érezte, hogy majd megszakad a szíve. – Bármelyik pillanatban idejöhet valaki...

- Nem érdekel.

- Jerry – mondta Lyra -, Sziporka mindannyiunk érdekében tette, amit tett. A tiédben is.

- És most már nincs – vágott vissza az egér töredezett hangon. – Nincs, és ez miattam van! Amiatt az átkozott táska miatt! Szerettem, és én pedig megöltem!

Jerry már nagyon sok évvel ezelőtt megbékélt a veszteségekkel. Csak húsz éven át tanult együtt élni velük, de Sziporka felbukkanása olyan régi érzéseket ébresztett benne, amelyekről azt hitte, hogy már soha sem térhetnek vissza.

Helennek rá kellett döbbennie, hogy egyszerűen nem tudja, mit is mondjon ilyen helyzetben. És ennek tudata rémülettel töltötte el, hogy ő valójában tényleg egy mesterséges lény, amely képtelen valódi érzelmekre.⁶

- Jerry - szólalt meg újra Lyra, és amikor az egér pillantása újra értelmessé vált, megpróbált a hangjában határozott lenni, és így szólt:

- Most nem adhatod fel! Ne felejtsd el, hogy amikor Scootaloo kinyitja a szemét a tanyán, látni akar majd téged, és csakis téged, ahogy mosolyogsz, és azt mondd neki, hogy minden rendben lesz. Te, akiben feltétel nélkül hisz, és mindig is hinni fog. Nem hagyhatod őt magára.

Lyra természetesen tudta, hogy hazudik: egyikük sem térhet már többé vissza a tanyára, ha nem akarják Equestria e nehezen felépített parányi kis szeletét is elpusztítani ebből a vendégszeretet nélküli világból. Ha azonban az egér nem talál magának valami kapaszkodót, akkor itt és most megszűnik élni. A létezése folytatódhat, de az életének vége lesz.

Jerry felállt, némán odalépett Lyrához, és fájdalmasan felküzdötte magát a póni hátára.

- Menjünk – mondta üres hangon. Nem volt benne kétségbeesés; nem volt már benne semmi.

Az emberek egyszerre sóhajtottak, Lyra pedig igyekezett visszatartani a sírást, felállt és csattogott a lépcsőhöz.

Jerry ujjai a sörényéhez ragadtak, az egyszarvú megtalálta magában az erőt, hogy magabiztosnak tűnjön, de a szíve majd beleszakadt a bánatba és az együttérzésbe.

Örült, hogy az egér nem láthatta a könnyáztatta borostyán szemeit.

Richard Owens, aki több mint nyolc évtizede büszkén viselte a cég alapítójának nevét, türelmetlenül járt fel-alá a sötét szobában.

Végül az OBT elnök türelmének vége szakadt, és felkapta a kezével a kommunikátorát.

- Mi folyik ott, Lester?

Nem érkezett válasz.

⁶ Jézusom bazdmeg ez de egy műdráma. Ott bőg az egér, ez meg azon mereng, vajon a szintetikusoknak vannak-e érzelmeik????

- Lester, hallasz engem? – kérdezte Owens ismét. – Válaszolatok!

- Nem fog tudni válaszolni – hallatszott Helen Flais hangja.

A helységet a szintetikus póni szarvának halvány, zöld fénye világította meg.

- Mi?

- Meghalt – mondta Viktor -, valamint az egész különítménye. A maga saját alkotása kezétől, a bírótól.

Mr. Owens gyorsan visszanyerte önuralmát, és összefonta a karjait a mellkasa előtt, majd leült az íróasztala mögé.

- Már megint ti, gyerekek – mondta. – Mi hozott titeket vissza hozzám?

- Válaszok – felelte Lyra és a volt fejlesztési igazgató egyhangúan.

- Miből gondoljátok, hogy válaszolni fogok?

Az emberek lézervetőket tartottak a kezükben, amelyeket a fegyveresek holttesteitől vettek el. Owensnek efelől semmi kétsége sem volt. A rajzfilmegér, mint mindig, most is az egyszarvú nyakában ült, az arcán azonban a világtól elszakadt ábrázat ült, mintha teljesen magába feledkezett volna.

Két kék színű puska meredt Owensre, amelytől a világ összes pénze sem tudta őt megvédeni.

- Oké, kérdezzetek – Az OBT elnöke úgy döntött, hogy engedni fog.

Sok olyan dolog volt az életében, amit nem akart elveszíteni, a buta büszkesége miatt. De nem szívesen akart bármit is elmondani.

- Mi az az Overlord? – kérdezte Viktor.

Richard Owens rámeredt. Lehetséges forgatókönyvek gördültek át a fejében.

Nem tudják ellopni a siklót: a felső emeletek annyira védettek, hogy engedély nélkül csak a globális hivatal különleges jogosítvánnyal rendelkező emberei vehetik igénybe. Alul pedig... alul pedig, függetlenül attól, hogy most nem válaszolnak, rövideen újabb egységek is meg fognak érkezni.

Más kérdés viszont, hogy Owens karrierje hosszú évtizedei alatt már elfelejtette, hogyan hazudjon olyan filigránul, amint fiatal korában tette. Erre a célra most már ott állt neki a teljes „független” sajtóirodája, ami levette a válláról a folyamatos hazudozás terhét. Saját belső köre pedig elég szűk volt ahhoz, hogy őszinte maradjon.

De most időt kellett nyernie a biztonsági őrök megérkezéséig. A legfontosabb most az, hogy nyugodt maradjon, és a semmitmondó, legkevésbé értékes információkat próbálja meg bemutatni.

- Győztetek – mondta az OBT elnök. – Az „Overlord” egyfajta viselkedési program.

- Minek a viselkedési programja? – kérdezte Helen.

- Univerzális.

- A szintetikusoknak? – pontosította Viktor, de beszélgetőtársa csak kifejezően vonogatta a szemöldökét, mintha fel akarná hívni a figyelmét a korábbi beszélgetésükre.

- Ez logikátlan – vitatkozott a lány. – Ha az OBT-nek van ilyen programja, és a Tornokok minden lakója szintetikus, akkor mi a jó bűdös francért van szükség még más szintetikusokra?

- Egyszerű. Technológia. Miután teszteltük a viselkedési programjainkat azokon, akiket ma szintetikusnak tekintenek, fokozatosan kidolgoztuk örökségünk alapelveit. „Az élet kulcsát”.

Viktor megborzongott.

- De miért? – csattant fel Lyra, míg az emberek emésztgették a hallottakat. – Miért csinálod ezt? Miért nem engedik, hogy a szintetikusok úgy éljenek, ahogyan szeretnék?

Mr. Owens, amikor elmében érezte magát, visszafogottan felnevetett.

- Édesem... khm... hölgyem, a kérdése kissé nem tartozik a témába. De kezdjük ott, hogy az afféle fogalmak, mint „szabad akarat”, a te számodra, mint olyan, nem létezik. Amit a saját döntésednek tartasz, az az, amit a szubkortexedbe⁷ tápláltak a Biocenterben⁸, ahol felnőttél, és minden ettől való deviációt programhibának titulálnak. Azonban ez a magyarázata annak is, miért nincsen a polgárjog a szintikre is kiterjesztve. Habár a hivatalos álláspontot félretéve a mesterséges lények felszabadítása elleni legfőbb érv pedig a kényelem. Rabszolgasorba taszítjuk őket, megerőszakoljuk őket és felvágjuk őket, mert úgy tartja kedvünk. Mert megtehetjük, mert megvannak hozzá az eszközeink, és mert nem tudnak visszavágni. Büntetlenség: az emberiség régóta vágyott álma. Ó, és természetesen nagy is rá a kereslet. A kereslet pedig kínálatot generál.

A póni szarvának fénye erősebbé vált, és könnyek hallatszottak a hangjában:

- De akkor is élünk! Hogy tehetik ezt?

- Valószínűleg csalódást fogok okozni neked, de ez égvilágon senkit sem érdekel – mondta Owens. – Az emberek már az ókortól kezdve sem törődtek az égvilágon semmivel sem a komfortzónájukon kívül. Éheznek más országokban? Nem mi éhezünk. Millióknak nincs munkája? Nekem van. Ez mindig is így volt és így is marad.

Lyra hirtelen felemelkedett, és hangosan a padlóra csapta a patáit.

- Nem! – kiabált majdnem. – Vannak dolgok, amelyek erősebbek, mint a közöny! Minden gonosznál erősebb!

Mr. Owens összefont karra hátradőlt a székében, és körbenézett az irodájában lévő szintiken és embereken.

- Neked mi erről a véleményed, drága Helen? – kérdezte.

- Viszket az ujjam, hogy lelőjem önt, Főnök. Miképpen másolják le a meglévő emlékeket? Miért emlékszem az életemre, ha csak egy pótlék vagyok?

⁷ agykéreg alatti agyvelő réteg (подкорке)

⁸ биоцентр : biocentrum, gondolom. De ez itt megint technó blabla, konyhafilozófiai rész lesz.

- Ja – helyeselte a kérdést Viktor. – Én se értem, hogyan lehetséges ez.

- Ugyan már, ne legyetek gyerekek! – csattant fel a főnök, mintha a létező legbutább kérdést sikerült volna előhúzniuk. – Mind Fehérvárosban laktok, még a kidobott szalvétában is elektronika van, egy jól felépített komplex rendszer az egész, ne idegesítsetek! A Tornyok minden egyes falában neuronszkennerek vannak. A lakásodban is minden felhőben van, meg a netre kötve. Akkor is mennek, amikor te alszol... folytassam még?

- De mire fel mindez? – kérdezte Viktor, de Helen válaszolt neki.

- Ez egyszerű. A hozzá hasonló iparmágnások a XIX. század óta mindent és mindenkit kontrollálni akarnak. És most már végre megérett hozzá a technológia.

- Így van, a vállalatok a XIX. század óta mindent (is) irányítanak – fogalmazta meg Owens.

A póni szót kért magának:

- Elmondjuk mindenkinek!

- Minek? És amúgy meg mit mondanál te el nekik? – kérdezte Owens úr.

- Akkor... akkor... ez nem lehet! Ez egyszerűen borzalmas!

- Bökd ki, öreg, van egyáltalán jogom érezni? – vágott közben Helen. – Én is ugyanúgy szintetikus vagyok, mint ahogy mondtad! Na és Viktor?

- Nos, hát igen. – felelte könnyelműen Owens. – Az imitációd egyszerűen tökéletes, de akkor is csak egy imitáció. Az eljárást az olyasfélén tökéletesítettük, mint ezek itten.

Azzal megvetően bólintott az egér és a póni felé. A kis póni nem tudta abbahagyni a sírást.

- Ki akarja provokálni a rendszerösszeomlását? – értette meg hirtelen Viktor. – Lyra sokkal előbb, mint bármilyen élőlény, és sokkal kedvesebb és emberségesebb, mint valamennyi ember!

- Tudom. Így rakták őt össze a kémcsöves fiúk. Ahogy téged.

- Egyre jobban tetszik ez a „borítsuk ki a bilit” gondolat – motyogta összeszorított fogakkal Helen. – Mondjuk egy sajtótájékoztatón.

Viktor a fekete aktatáskára pillantott, amely még mindig az OBT elnök asztalán pihent. Ez a rejtély már így is sok életet követelt magának, és nem tudni, hányat kell még neki.

- Csak rajta! Úgyis félnótás konteósnak és „lapos föld hívőnek” fogják gondolni magukat. – monda magabiztosan az Élet mestere. – Azt hiszik, maguk az elsők? Öcsém. Szólni fogok a fiúknak, hogy a következő daraboknál tegyenek már beléjük egy kis élettapasztalatot is, könyörgöm.

- Hidd el – mondta Viktor, akinek a mellkasát előntötte a harag. – Ez a bőrönd minden adatot tartalmaz. Az „Overlord”, az „Élet Kulcsa”... és ki tudja, mi mást. Biztos vagyok benne, hogy a különleges szolgálatok képesek lesznek feltörni őket.

Owens kiválóan palástolta, de Jerry tekintetét nem kerülte az elnök parányi szemrángása.

Az elnök érezve a fenyegetettséget társai felől, szerényebb hangnemben fojtatta tovább a játszmát:

- Kedveseim, ezt tényleg komolyan gondolják? Végiggondolták, mi történne egy ilyen kinyilatkoztatást követően?

- Én nagyon is jól tudom, Mr. Owens. Végül is fejlesztési igazgató vagyok.

- Nem sokáig. Kirúglak.

- Ez egyértelműen jelezne a vágyát, hogy leplezze a nyomait, és az állításaim valóságtartalmát. Hovatovább, ehhez még életben kell maradnia.

A puska csöve lenyűgözően fordult a kezében. Richard Owens mosolyán most először ütött át az aggodalma.

- De minek is izgulni – mondta. – Miért van szükség minderre? Lerombolni mindent, amit nem is évek, hanem évszázadok alatt felépítettünk. A következmények kiszámíthatatlanok lennének. Tudatában vannak ennek?

- De még mennyire.

- Helen, te voltál a vállalat büszkesége – folytatta Owens. – Eddig a piac fejlesztésén kívül semmihez sem tettél fel kérdéseket. Mi változott?

A fejlesztési igazgató elbűvölően mosolygott.

- Megváltozott... valami. Amikor Cicerót adtad nekem.

- A sárkányt? Kevesled? Nincs elég belőle? Oké? Ez, bár, a delíriummal határos, de...

- Minden megváltozott, amikor azt a tiszteletemre írt verset megtaláltam a falamba karmolva, Mr. Owens.

Az OBT elnök nem értette azonnal az elhangzottakat:

- Ő... szóval te... mi? Komolyan? Arról próbálsz meggyőzni, hogy az a gyík firkantott valamit a faladra, és emiatt szimpatizálni kezdél egy szintetikussal? Jól van, rendben, kedvesem. Előállhattál volna azért valami ennél jobb sztorival.

- Féltékeny lett a légikocsi miatt... Emlékszel arra a sportautóra, amit vállalati bónuszként nekem vettél? Taccsra vágta. Még a kukába is betette. Féltékeny volt, amiért autóval repülök, és nem pedig vele. Nemrég pedig Viki és Lyra meglátogatott. És sokkal többet mondtak nekem, mint amit vártam.

- Egy szinti, amelyik féltékeny egy autóra? Egy perverz, aki beleszeretett egy póniba, ami elloptott egy vállalati vagyontárgyat? Miss Flais, mennyi hülyeséget fog még itt összehordani, mielőtt még kibökné a valódi okot?

- Pénz? Mr. Owens, van elég pénzem egész hátralévő életemre, még akkor is, ha most feladom. Őszintén szólva már azt sem tudom, mire is költhetném el. Egy sereg sárkányt is

megengedhetnék magamnak, saját szigettel és egy különbejáratú stratokrúzórt⁹. Itt most egyáltalán nem erről van szó.

- Ha nem a pénz, akkor a hatalom, és ha nem a hatalom, akkor a pénz. Az élet kizárólag e körül a két dolog körül forog, ki más is tudhatná ezt jobban rajtad kívül.

Helen továbbra is mosolygott, de csak ő tudta, hogy min. Ebben a pillanatban Viktor egyszerűen csodálta őt, a fejlesztési igazgató annyira magabiztosnak és gyönyörűnek tűnt.

- Az igazat megvallva mindig is motoszkált a fejemben a gondolat.

- Akkor lépjen ki az üzleti életből, és tegye tönkre a társaságot – mondta Owens lesajnálóan. – Vagy ha lúd, akkor legyen kövér: vágja taccsra egész Gigapolisz életmódját. És miért? Absztrakt ideákért? Mert gyengéd érzéseket táplál egy szinti iránt? De igaza van, rúgjuk csak a ki a széket mindenki lába alól. Ez a hülyeség megér ennyit.

Lyra, aki végre megpónolta magát, közbevágott:

- Te ezt nem értheted meg. Téged csak a pénz érdekel. S ez az, amiért a barátság varázslata sokkalta erősebb.

Hirtelen az arca mintha évtizedeket öregedett volna egy másodperc alatt. Még az Élet mestereként érzett tartás is kiveszett a hangjából:

- Akkor a varázslat kedvéért... mindig mindenki kitalálja a magáét. Te hiszel ebben a barátág badarságban, és hogy egy szebb holnap fog eljönni mindez által, ezt megértem, bár nem tudom elfogadni. Gondolj azonban erre: ha most kinyitod ezt a Pandóra szelencéjét, te és mindannyiunk itt a szobában meg fog halni. És nem öregen, ágyban, párnák közt, hanem erőszakosan. Talán még a kedvenc sárkányodat is megölik. S miért is esne ez így? Mert természetesen ölni fognak. Most pedig válaszolj a kérésemre: megéri mindezt a „te saját” igazságodért?

- Miért kezdenének csak úgy gyilkolni?

Az OBT elnöke felsóhajtott. Nos, végtére is az egész beszélgetésük errefelé tartott. Ha már így kibontotta az igazság egy kis szeletét, miért ne vinné őket a végéig? Volt valamiféle perverz esztétika az egész szituációban.¹⁰

- Rendben – mondta Owens -, kiterítem a lapjaimat. Mivel ez a kérdés rendkívül súlyos, ti, gyerekek, most ideiglenesen megkapjátok a „nulla plusz” státuszt. Tudjátok meg a dolgokat, mielőtt elhamarkodott döntésre szánnátok el magatokat.

- Igazán hízogó – mondta Helen szarkasztikusan.

Viktor csak hallgatott, tekintete találkozott Lyra csillogó szemeivel. A pónit most elárasztotta az „igazság pillanatának” érzése. Az, amely megelőzi a sors felé vezető döntő lépést. Egy lépés, amely örökre megváltoztathatja a világot.

⁹ Külön bejáratú űrhajó. Most már nem a jachtok a menők.

¹⁰ Ahhoz képest, hogy megakartá spórolni a szupergonoszos szóáradatot egész jó tépte a száját, mindenféle marhaságról.

- Mennyire vagytok tisztában a modern társadalom kialakulásának történetével? – kérdezte Owens úr. – Ne válaszoljatok, költői kérdés volt. A szintetikusoknak ezt nincs is honnan tudniuk, és az iskolai kerettanterv is csak mellőzve említi.

- A huszonegyedik század végén öt gigapolisz épült – mondta Helen. – a többi települést mind elhagyták vagy átdolgozták. A tízmilliárdos lakosság a szektorok egynegyedébe koncentrált, vagyoni és társadalmi hasznosságuk kritériuma szerint. Ezt a rendszert az ENSZ ratifikálta, amely akkor a Globális Önkormányzat szerepét töltötte be, a nagyobb hatékonyság érdekében. A legnagyobb vállalatok számos megállapodást kötöttek a kormányokkal gazdasági szabályozásokról és sok egyéb másról, így osztva meg egymás közt a hatalmat.

Owens bólintott.

- Így van, leányom. Tankönyvbe illő felelet – mondta elismeréssel a hangjában. – Ez a hivatalos válasz arra a kérdésre, hogy miért van minden úgy, ahogy. Bár a valóság ennél sokkal unalmasabb. Az ok: erőforrások. Konkrétan nem volt mit enni. Nem volt elegendő ivóvíz, de még csak tiszta levegő sem mindenki számára, míg a hulladék ezzel szemben elfogadhatatlan arányban növekedett. Ami még felhasználható, feldolgozható, újrahasznosítható volt, azt egyszerűen eldobták, mert oda szállították, ahol arra nem volt szükség. Háborúkról, járványokról, természeti és ember okozta katasztrófákról most ne is beszéljünk. A Gigapolisz-projektnek pont az észszerűsítés és a hatékonyabb erőforrás-kihasználás volt a célja, ami időt hagy a bolygónak a regenerálódásra. Állítólag még a külterületen helyet foglaló hulladéklerakók is ezt a célt szolgálták. A koncentrációt. Emberek, elsődleges és másodlagos erőforrások – ez az egész mind adja a Gigapolisz mechanizmusát. Talán jobb megoldások is léteznek. De akkor és ott nem volt lehetőség sokáig gondolkodni.

- Ezzel eddig nem mondtál sok újat – mondta Lyra. – Mi köze van mindennek a szintikhez?

Owens elővette hamisítatlan atyai mosolyát, még ha fejben azt is kívánta, hogy mindenki itt a szobában legyen már végre minél előbb lemészárolva az őrség által.

- Pont most akartam rátérni, kis póni. Mikor Gigapolisz működésbe lépett, a hatékonyság jócskán elmaradt az elvárt és kalkulált eredménytől. A források újraelosztása ellenére... és igen, ne nézzetek így rám: Szürke város és a Külvárosi rendezett káosz is tökéletesen be volt kalkulálva. De így is túl sok volt az ember... és erre a szintetikusok még rá is tettek egy lapáttal. Tíz milliárd egyszerűen már túl sok volt a bolygónk számára.

- Túl sok, azt mondja – dalolta ironikusan Jerry hirtelen. – Hadd ne emlékeztessen arra, hogy mégis ki árasztja el a bolygót mindenféle élőlényekkel, megkerülve a természetes biológia szabályozást.

- Ejnye, ejnye, honnan ez a rengeteg szarkazmus... De attól még Önnek tökéletesen igaza van. De magának, egér uram, arról sejtelve sincs, hogyan is működik egy nagyvállalat. A szintetikusok, mint minden potenciálisan szuper népszerű termék, ha egyszer piacra kerül, többé már nem hagyhatja el azt, amíg nincs, ami átvehetné a helyét, nem csak egyszerűen valami, hanem jobb és olcsóbb természetesen. Ugyanígy volt ez az optronikus¹¹ reléekkel, és a

¹¹ Ilyen van, csak azt nem tudom, hogy mi ez. <https://en.wikipedia.org/wiki/Optoelectronics>

babapelenkákkal is. A fogyasztókat pedig nem érdekli, hogy ki gyártja őket és mennyiért: a fogyasztói társadalom alapzatát már jóval előttünk megásták. Ha elkezdenénk csökkenteni a megtermelt áru mennyiségét vagy mesterségesen árakat emelni, akkor idővel olyan versenytársak ütnék fel a fejüket - mert mindig felbukkannak, mert a nyersanyagok ára ugyanaz marad... ez egy kölcsönös garancia. Vagy meg kell állapodni mindenkivel, ami vitán felül lehetetlen vállalkozás, vagy egyik-másikkal kiegyezni, és legalább megpróbálni tenni valamit. Sajnos a gyakorlatba átültetve ez már senkit sem érdekel, kapzsiságból nem akarják megérteni, hogy a modern gazdasági modell szerint az erőforrások szűkössége nem lineárisan, hanem exponenciálisan fog növekedni. Ez a Globális Önkormányzat is vonatkozik, akik strucc módjára homokba dugják a fejüket a káosz láttán, mintha akkor az egész nem is létezne. A bélyeg a kezükre égett, mert az ő kötelességük lett volna regulázni a gazdasági növekedést, és ez lett az eredménye.

- S akkor milyen alternatív javaslata van? Terjeszkedjünk a világűrbe? – kérdezte Viktor, de Owens ekkor feldobta a kezét és elnevette magát:

- Hogy az űrbe? Kisfiam, van neked fogalmad arról, mit jelent egyetlen embert felküldeni az űrbe, nem beszélve milliárdokról. Bárhol és bárkiről is beszéljünk. Vagy akárhová. Hold, Mars, Ganymedes, a Titán... voltak ilyen projektek. De az emberiség inkább a biotechnológia ördögi útját választotta, pedig az űr legyőzéséhez nem szerves életre, hanem fémre és germániumra van inkább szükség. Másrészt, ahogy a gyakorlat is mutatja, nem a technológia itt a legkomolyabb probléma. A gond az, hogy a fogyasztói társadalmat nem érdekli az űr. Sikeresen elnyomtuk az emberekben az önzetlenséget és a magasabb cél iránti szomjúságot, ezért képesek minden nehézséget elviselni itt a Földön, és csak azért nem fognak elrepülni, hogy telepeket hozzanak létre a Marson. Egy teljes bolygó földhöz hasonló terraformálására sem korábban, sem pedig most nincs se időnk, sem pedig erőforrásaink. És mint meggy a tortán, az emberek sem túlságosan alkalmazkodnak jól a Földön kívüli élethez – legalábbis azok nem, akik...

Lyra, érezve az egyre növekvő érdeklődést, tett egy lépést előre:

- Kitaláltak erre valamit, Mr. Owens?

- Igen. Ha már az űrnél tartunk, nagyjából ötmillió ember várja, hogy elhagyhassa a földet a következő hetekben. A bárkahajókon. Tesznek egy nagy kört a naprendszerben, aztán visszatérnek ide.

Helen felszólalt:

- Adja magát a kérdés, hogy mi lesz a többi kilencmilliárd-kilencszázkilencvenötmillió emberrel itt a földön.

Owens arcán egy életművével büszkélkedő ember diadalittas mosolya jelent meg. Még azon is elcsodálkozott, mekkora kínzó sóvárgást érez, hogy megossza velük a titkos tudást.

- És, kedveseim, itt kerül be a képbe az, amiért mi most itt mindannyian összegyűltünk: az Élet Kulcsa és az Overlord. Az egész azzal kezdődött, hogy a Tornokok populációja lassan két generáción át teljes egészében szintetikusokból áll. A szaporodást könnyedén helyettesítették

mesterséges emlékekkel, és... fogalmazzunk úgy, húsanyagként szolgálnak egy sokkal nagyobb méretű kísérlethez.

- Egyáltalán nem tetszik, ahogy ez az egész hangzik – motyogta Viktor.

Owens ignorálta és tovább folytatta:

- Továbbá, ez nagyon is egyszerű. Az elkövetkezendő napokban mindenkibe installálni fogjuk az Élet Kulcsát. Mindazokba, akik elrepülnek, és azokba is, akik itt maradnak. Mindazok chipje, akik a földön maradnak, vörös státuszt kap, és szépen biztonságosan kihálnak egy évszázadon belül. Az az adat tömb, amit találtak, ennek az aktiválási kódjának egy részét képezi. A probléma az, hogy ezek az adatok szigorúan bizalmasak, és amennyire lehetséges, egyidejűleg kell megadni őket: a vállalat összes fordítóprogramja több hónapon keresztül sugárzott egy dekódolatlan jelet, nem világos, hogy kinek és miért – már ez maga rendkívül gyanús, látják. Ezért élesen felmerült a sáv szélesség problémája... nos, a megoldás a figyelemelterelés. Pontosan így köszön be a fogyasztói társadalom alkonya. Csendesen és békésen. Számos lehetőséget számításba vettünk, EMP töltésekkel kikapcsolni az energiát Gigapoliszban, egy vírustámadást... de úgy döntöttünk, hogy ezeket inkább elvetjük a túl sok káros utóhatás miatt.

- Ez hülyeség – mondta határozottan Helen. – A gondolkodásmódot a nevelés határozza meg, nem pedig a születéskor dől el. Sőt, szerinted tényleg a kutya nem fogja észrevenni ezeknek a bárkáknak az indulását? Mintha senki sem volna képes összeadni a kettő meg kettőt és kitalálni, kik miatt is nem tudnak gyereket vállalni. Ezzel két egyenlőtlen táborra osztanak a társadalmat, amely egyikének vak dühe elpusztítaná a másikat. Aztán maga is kihalna. Abban is biztos vagyok, hogy maguk után dobnák a bolygóvédelem teljes nukleáris arzenálját. Én biztos, hogy ezt tenném.

- Nem, kedves Helen, ez nem hülyeség. Ne feledje, hogy a Kulcs a tervnek az egyik része. A második részben jön képbe az Overlord. Mint mondtam, ez egyfajta viselkedési program, amely a tudatalattiban fejti ki hatását. Számptalan szintetikuson teszteltük a programot, míg el nem értük a kívánt eredményt. A tudat közvetlen irányításakor számos hiba felmerülhet, amelyeket nincs időnk korrigálni. A mentális képességek efféle korlátozása drámai módon csökkenti az egyének értékét, és szinte állati státuszba csökkenti őket – mint a Pokemonoknál.¹² A rabszolgák és ehhez hasonló idegszerkezetének átmásolása, vagy különböző akaratsökkentő szisztémáknak úgyszintén meg vannak a maguk hátrányai: az alany önálló vágyainak hosszú távú elfojtása pszichológiai problémákhoz, depresszióhoz és hasonló defektusokhoz vezet. Borzasztóan hosszú időn át kutattunk a megfelelő, hosszútávon is fenntartható mintázat kidolgozásáért. Kísérleteztünk így is-úgy is, ezzel is-azzal is, és közben még pénzt is kerestünk azokkal az infantilis fogyasztókkal, akik régóta arról álmodoztak, hogy játékaik és rajzfiguráik egyszer majd életre kelnek. Hogy teljes legyen az ironia, majdnem az összes költséget ők finanszírozták. Gladiátorharcok, házicselédek, pokémonok, pónik, sárkányok, szexrabszolgák meg még néhány új faj is – az egész egy valóságos aranybánya.

- S milyen megoldást találtak? – kérdezte Lyra.

- Még mindig nem sejted?

¹² Hogy hogy pont ezt hozza fel?

A póni megrázta a fejét, Owens pedig elmagyarázta:

- Nos, kedves kis pónim, ahogy te fogalmaztad - a férfi feltartott ujjal idézte –, „a barátság varázsa”.

Viktor észrevette, ahogy Lyra a fülei a fejéhez lapulnak.

- Hogy jön ehhez a „Hasbro termék”? – kérdezte Helen.

- Azt gondolod, hogy a sorozat véletlenül tett szert ekkora népszerűsége? Véletlenül támadt volna fel egy évszázad után a feledés hamvaiból és árasztotta volna el a kiberhálózatot? Nem. Ahogy az összes többi sem az. Kiszámoltuk, hogy pontosan az a társadalmi réteg, amely szereti a pónikat, fogja a leginkább jóindulatúan fogadni a csillagok közül visszatérőket, és megóvni a földön maradt infrastruktúrát. Ez a hozzáállás - az úgynevezett „barátság varázsa” - lesz a fő kritérium, amely alapján a „vörös” és „zöld” chipek öntudatlanul is elkülönítik egymástól az embereket. De a szelekcióra már csak egy generáció múlva kerül sor: akikben már közvetlen behatással lesz az Overlord, és egyelőre még meg sem születtek. A tehetségeket és a pszichológia profiljaik mind a tudatalattijukba lesznek beleültetve. Hogy is van a dalban? „Ezt mondja nekem a cuki jegyem...”¹³

- Az embereknek is lesz cuki jegyük?! – akadt ki Lyra és Viktor egyöntetűen.

- Egyáltalán nem. Nem annyira általánosan. Csupán a programjaikba előre telepített funkciókról van szó. Emberek, akik az életük egy bizonyos pontján egyszer csak felismerik a tehetségüket. Sokkalta jobb ez, mint a fél életedet ennek keresésére pazarolni, ami legtöbbször nem is sikerül. Irracionális az egész.

- És mi lesz velünk? – kérdezte Lyra remegő hangon. – Pónikkal? És a többi szintivel, általánosságban?

- Mi lenne? – lepődött meg Owens. – Sem te, sem más nem lesz képes szaporodni a high-tech segítség nélkül. Mert nem lesz, aki utángyártson titeket. Nincs rátok szükség többé. Éld az életed, ami még megmaradt belőle, és ne okozz galibát senkinek. Ki tudja, ha mákod van, talán az egyik kiválasztott kinéz magának, és magával visz. Végül is az igény utánad még megvan. Szóval mért is ne kezdjük újra a bizniszt, miután visszatértünk? Ezt még majd a jövő megmutatja.

A póni felhúzott vállaival leszegte a fejét.

Ez az ember egyenletes hangon mesél arról, miféle szörnyű katasztrófát készül végrehajtani. Milliárdnyi életet ítél lassú pusztulásra. Az éhségtől a halálig, a társadalmi válságokat mindig kísérő háborúktól a járványokig – az egyszarvú az emberiség történelmének ezt a részét is felületesen, de sikerült áttanulmányoznia.

- A vicces az – folytatta Mr. Owens -, ami bár egyáltalán nem vicces, hogy efféle intézkedésekre valóban szükség van. Ellenőrzés nélkül az ökológiai és a biológiai erőforrások időleges helyreállítása nélkül egy zárt rendszerben végül minden halálra van ítélve. Ily módon megőrizhetjük az emberiséget. Új, jobb generációval, akiknek már a csillagok felé áll a zászló.

¹³ [That's my cutie mark is telling](#) me...

Jerrynek eszébe jutott régi kis gazdája, aki érző játékokat tört össze játszi könnyedséggel, majd gondolkodás nélkül ment az apjához, hogy vegyen neki újat. Viktor a családjára gondolt, Helen pedig a lehetőségeket latolgatta a fejében.

Lyra visszaemlékezett a Gigapoliszi operaházban látott tekintetekre, Aguilar farmján élő jó természetű pónik arcára, és arra a komor versszakaszra a Setét toronyról.

- Nem – mondta egyszer csak, felhajtva a tekintetét alkotója arcába.

Minden tekintet felé fordult, hogy mekkora éles acél vegyült a gyengéd hangjába. Észre sem vette, de szarván végigfutó energia bevilágította az OBT elsötétült épületének egész termét, amely úgy magasodott a sötétségbe, akár az ominózus Setét torony.

- Téved, Mr. Owens – mondta határozottan az egyszarvú. – A barátság varázsa nem az irányításról szól. A barátság és a szeretet olyan dolgok, amelyeket sem előírni, sem pedig kierőszakolni nem lehet. A kiválasztott keveseid is, ha visszatérnek, nem ugyanabba a világba fognak többé visszatérni. Igen, lehet, minden úgy lesz a Földön, ahogyan mondd. De a bárkák, amelyek visszatérnek... amennyiben visszatérnek, nem azt az ideális társadalmat¹⁴ fogják magukkal hozni, amiről ajnározol, hanem amelyet az égvilágon semmi más nem érdekel önmaguk felmagasztalásán kívül. S ez lesz az emberiség vége, mert ami utána következik, minden gyűlölet, minden önzés és minden közöny oda vezet, hogy senki sem fog már maradni. Senki! Sem zöld chipes, se piros vagy hupilila!

Hangja, akár a túlfeszített húr, zengett a feszültségtől, szarva halványzöld lángban égett. Senki, még Owens sem merte félbeszakítani a beszélő Lyrát, aki így folytatta:

- De szerencsére nem minden ember olyan, mint te. Van, aki képes mindent maga mögött hagyni egy kis póni kedvéért, és felkajtatni utána Szürke város legtávolabbi zugaiban lévő kloákákat is. Akik mások érdekében hajlandók kockára tenni az életüket, mikor nincs aki lássa és elismerje őket érte. És senki se vádolta volna őket gyávasággal, ha inkább sarkon fordulnak.

Viktor érezte, ahogy a szíve megmelegszik Lyra szavaitól. A könnyekkel teli aranyárga szemek egyenesen az OBT elnök belsejébe meredtek. A teremtőjére. Az életek urára.

- Ha kisiklatod az Exodust, akkor garantálom neked, hogy mindenki meghal – mondta az elnök. De a póni már készen állt a válasszal:

- Megváltóként tetszelegsz magadnak, Mr. Owens! De te is csupán a túlélők közé akarsz tartozni, hogy hátradőlve élvezhesd a műsort, és utána ugyanott folytathasd, ahol abbahagytad! Mert ha valóban az emberiség megmentése érdekelne, akkor gyerekeket, tanárokat és tudósokat küldenél az ürbe, nem pedig csak pénzeszsákokat Fehérvárosból. Én pedig... még ha csak egy szinti is vagyok, és még ha csak egy hete létezem is az emberi világban... biztosan tudom, hogy azok az emberek, akik magukévá tették a barátság értékét, akár pónikkal, akár egymás között, meg fogják hozni a helyes döntéseket.

Az idős szemű fiatalember arcáról őszinte csodálkozás és felháborodás rítt le.

¹⁴ Bírom hogy mennyire semmi köze a karakteréhez hogy most hirtelen elkezd társadalomfilozófiával foglalkozni...

- Úgy nézek én ki, mint valami főgonosz egy Disney meséből? Nem csak néhány exkluzív kiválasztott fogja elhagyni a földet. A Tornokok lakóin végzett munka által vadonatúj szuperember generációt küldünk az űrbe, „Homo Ludens”, ahogy a tudományos-fantasztikus írók annyiszor megírták már: emberek, akik mentesek minden fiziológiai hibától és mentális defektustól. Készen állva a jövő felépítésére és elfogadására, amely sokkal magasztosabb, mint ebben a hatalmas hangyabolyban élni, tele halállal, társadalmi problémákkal és mérgező az egész. Olyan képességekkel, amelyeket korábban csak képregényfiguráknak tituláltak. Alkalmasak az űrben való életre. És már most is közöttünk járnak, bár még nincsenek tudatában a képességeiknek. Képességeik szunnyadnak, de ahogy telik az idő, az „Élet kulcsa” és az „Overlord” majd a felszínre kényszeríti őket. Sajnos az izoláció nélküli aktiválásuk akkora féltékeny gyűlöletet ébresztene irántuk, hogy könnyebb sztázisban kiküldeni őket a naprendszerbe, míg idelent elimináljuk a hátráltató tényezőket. S mikor visszatérnek, a teálatlad értelmezett barátság varázsa és a gyermekkorukban korán kikristályosodó tehetségük lehetővé teszi számukra, hogy ne keseregjenek, és felépítsék azt, amit már valóban a jövő társadalmának nevezhetünk. Eugenika! – mondod te. – Pragmatizmus! – mondom én erre.

- Kicsit nehéz hinni ebben az egészben – mondta Viktor -, téged valahogy sehogy sem tudlak ebbe a tervbe beleképzelni.

Owens feltartott a kezét.

- Úgy van. Az új világban sem nekem, sem pedig neked, egyikünk számára sem marad hely. Nem vagyunk rá méltók. Én – mert a jövő érdekében szörnyűséges dolgokat tettem. Te pedig – mert készen állsz megfosztani az emberiséget a jövőjétől a játékaid miatt, amelyek még csak nem is igazán élnek, csak egy illúziót imitál-

Viktor megragadta Helen lézerpuskáját.

- Ne tedd! Ezzel csak neki adsz igazat.

- Ez az egész egy nagy marhaság!

Az OBT elnöke nem úgy tűnt, mintha különösebben figyelne rájuk.

- Igen, a barátság lényegi koncepciója távol áll az ideálistól. Különösen a még álszentebb hozzáállás a szerelemhez... hogyan is mondjátok...” különleges barátok”, azt hiszem. De ez még mindig jobb, mint az a rémálom, ami jelenleg zajlik. A klasszikus értelemben vett család fogalma pedig véleményem szerint már kétszáz évvel ezelőtt is elavult volt.

A további párbeszédet egy hangszórókból érkező eltorzított, mély hang szakította félbe, amely az épületen kívülről érkezett:

- Ez itt a Globális Biztonsági Szolgálat. A földön és a levegőben is körbe vannak véve. Felszólítjuk magukat, hogy azonnal hagyjanak fel terrorista viselkedésükkel, dobják el fegyvereiket, és engedjék szabadon a túszoikat. Ellenkező esetben támadást intézünk maguk felé.

- Hogy mi? – ugrott fel Lyra. – Mi nem is vagyunk terroristák!

- Hát... kellett nektek ennyit pofázni - mondta Jerry lesújtottan, aki egész eddig hallgatott. -Mostanra már akár Gigapolisz másik végében is lehetnénk.

- Lám, megérkezett a lovasság – mondta Mr. Owens zavarba jőve.

A GBS felbukkanása magyarázatul szolgált, mért nem bukkantak már fel a Fekete Különleges erők, azonban a helyzeten csak valamicskét javítottak. Egyrésztől most már lényegében semmi sem veszélyeztette az életét: egy tús megölése után mindig az egész bandát helyben kivégzik, és a nevüket nem kérdezik utána. Másrésztől viszont így problémásabbá vált a szemtanúk elhallgattatása is. A GBS nem az önkormányzati rendőrség volt, amely már réges-régóta a vállalatok zsebében volt: ez komoly dolog. És nem fogadnak el kenőpénzt. Gyorsan kell cselekednie.

- Erősítse meg hozzáférést – parancsolta Helen. – Helyezze el az „Élet Kulcsa” sort az ügynöksége honlapjának fejlécében.

Feszült csönd lett.

- ... kész – érkezett a válasz a másik oldalról néhány másodperc múlva.

A GBS webhelyének első oldala megjelent előttük a levegőben. Közepén, a „Globális Biztonsági Szolgálat” helyett vastag betűkkel „Az Élet Kulcsa” felirat állt.

Helen pillantást váltott Viktorral. Egyetlen szó nélkül a földre dobták a fegyvereiket.

A pusztá tény, hogy ezek nem a Fekete különleges erőktől voltak, bizodalmat keltett benne, abban, hogy most már minden normalizálódik. Vagy egyszerűen csak fáradtnak érezte magát.

Viktor bólintott, leült Lyra mellé, és mélyen a szemébe nézett.

- Bízz bennem – suttopta neki az egyszarvú nyakát simogatva – most már minden a lehető legnagyobb rendben lesz.

- Kinyitom az ajtót – mondta Helen Flais a kommunikátorába, és megnyomott egy csomó érzékelőt a karkötőjén. – Megadjuk magunkat, az egyetlen túsunk is életben van.

A súlyos ajtó zárja és a tölgyfának látszó ajtó a létező legerősebb kompozitból készült, és saját energiamező-generátora is volt. Az ajtón lassan végigkúszott a nyitási program folyamatát jelző csík.

- Nos – mondta Owens -, megmentettétek az életeteket, gyerekek. De egyvalamit rosszul számoltatok. Miután elmentek, elindítom a végrehajtandó parancsok tömbjét, amely után a táska és annak tartalma megsemmisül. És semmivel sem fogjátok tudni alátámasztani az állításaitokat.

A külső ajtó nagy svunggal kitárult, és homályos körvonalú, álcázással és védőmezővel borított páncélt viselő alakok gyorsan, de óvatosan behatoltak a recepciós szintre.

Viktor és Helen válasz nélkül, feltartott kézzel megindultak kifelé. Lyra ott maradt a földön fekve, Jerry még mindig a hátán ült. Ők lényegében szemernyi veszélyt sem reprezentáltak a kommandósok szemében.

- Ja, igen, Miss Flais – szólt utánuk ismét az OBT elnöke. - Még egy utolsó dologról majdnem teljesen megfeledkeztem. Ki van rúgva.

26. fejezet

Az UdaFF nevű nemzetközi „szintetikus” hackercsoport bemutatja:

Én kicsi népirtásom, avagy szevasz Nagy Testvér!

Hölgyeim és Uraim!

Szeretnének meghalni holnapután?

Szeretnének? De hiába. Mert mint kiderült, már mindent jóelőre eldöntöttek helyettünk. De erről majd később.

Először is, a srácokkal szeretnénk köszönetet mondani csodálatos szponzorainknak: az amerikai Gigapolisznak, annak legújabb kvantumkomplexumának, a „Plank”-nak, amely rendelkezésünkre bocsátotta számítástechnikai erőforrásait a számunkra az elmúlt hetekben. Külön cikket szentelek majd a támadás átfogó leírásának.

Már ha természetesen életben maradok addig.

Nos, akkor térjünk a tárgyra. Felelősségtudó barátaink erőfeszítései révén a valaha létezett egyik legérdekesebb technológiai kegytárgy került hozzánk – nem félek azt a szót használni, hogy minden vállalatok Szent Grálja az Ipari társadalom zűrzavaros fennállása óta.

Egy kicsiny kézitáska tele adatokkal – de amelyekkel...

Tudják Önök, Hölgyeim és Uraim, kik azok a szintetikusok? Természetesen, hogyan tudnák. Hiszen mindenki imádja őket – néha végzetesen, de ez egy másik történet.

Akik elveszik a munkát. Akiket lelkiismeret-furdalás nélkül lehet adni-venni. És akik képtelenek önmaguktól szaporodni.

Nos, vannak néhányan, akik – már így is Istent játszva, Carpe Diem a Mindenható ellen még tizenkilencre is lapot húznak - mindenki előtt titokban, a többi vállalatot is beleértve, egy olyan mechanizmust terveztek útjára indítani, amelynek egyik valószínű célja az, hogy a szintetikusoknak lehetőséget adjanak utódok nemzésére. Remélem, mindenki érti, kiktől beszélek. Nem szeretnék senkire sem farokkal mutogatni, de rólad beszélek, OBT.

Szimbolikusan a dokumentáció két fő kontingensének nevei „Overlord” és az „Élet Kulcsa”. De ne is pazaroljuk az időnket efféle apróságokra.

A jó és egyben rossz hír az, hogy nyilvánvalóan nem céljuk így tenni: az alkalmazott technológia úgy van kialakítva, hogy ne csak a szintetikusokon legyen alkalmazható. Ugyanolyan primán fog működni Önökön is, drága barátaim: a jogi vetületén kívül a dolgoknak, biológiailag még mindig nagyon is egyformák vagyunk.

Hogy mi? Hogy de hát te tudsz szaporodni? Ó idők, ó erkölcs!

De komolyra fordítva a szót. Emlékezz erre a napra.

Ugyanis napjainkban már mindannyiunkban megtalálható az OBT által kifejlesztett neuronprogram rendszer, ezeket a chipeket távolról is aktiválhatják, és amellyel egyetlen személy is önkényesen megváltoztathatja az idegi tevékenységeit.

Bénulás? Semmiség? Vakság? Rutin feladat. Halál? Csak mondd, hogy szeretnéd.

Ennek ellenére életünk újdonsült urainak szándékai nyilvánvalóan nem korlátozódnak pusztán csak erre. Az adattömb túlságosan is hatalmas és bonyolult volt ahhoz, hogy analizálni tudják, és valami konkrétumot lehessen mondani a rendeltetéséről. Leszámítva azt a tényt, hogy mindannyiunkra érvényes: a blokkokban olyan számlistát is tartalmaznak, amelyek erősen hasonlítanak a neurochipek azonosítószámaira. (Egy parancsfájlt mellékelünk ehhez az üzenethez, hogy megtalálhassa a chipjét listában). Nem lennék meglepve, ha ezek például gondolatszabályozó programok lennének, amelyek érvénybelépése után mind, Önök és én is ugyanolyanok leszünk.

Mit lehetne tenni? Kinek hinni? Hova menekülni?

Az igazat megvallva, hányatott életemben először teljesen tanácstalan vagyok.

Ez idáig csak limitált mintákat küldtünk át a Globális Biztonsági Szolgálatnak hivatalos csatornákon, ezt az adást is az összes elérhető kalózhálózaton és szatelliten keresztül sugározzuk. Sajnos a kérdéses adatokról csak másolataink vannak, azok is részlegesek – és hogy mi történik az eredetivel, azt csak néhány bátor szintetikus tudhatja, akik tévedésből csenték el a vállalat orra elől, nem is tudván, mennyire értékes zsákmányra bukkantak.

Majdnem mintha a sors akarta volna, hogy így történjen, ugye?

Nos, amennyiben ez így van, akkor adja az ég, hogy ne balsors legyen. A bináris fájlok tizenegynéhány százalékában talált és ellenőrzött hibák nem másolási vagy elemzési hibák, hanem kódkorruptió, amely megakadályozza őket a futtatásban, és ez újabb esélyt ad azoknak, akik túlélnek az elindítását. Esélyt arra, hogy a vállalat megfizessen azért, amit tenni készül.

Nekem már végem. S ez az én kinyilatkoztatásom. Néhányunkat lehet, hogy megállíthatnak, de mindannyiunkat nem tudnak. Végére is mi mind ugyanazok vagyunk.

Fél órával később az OBT központjába visszajött a világítás.

A szobák és termek színültig voltak az emberek harsogásával, örök taposásával és a működő mechanizmusok zajával.

A biztonságiak főnöke tájékoztatta az elnököt arról, hogy a foglyokat siklóval elszállította a GBS.

- Akkor miért nem lőtted le őket? – kérdezte Richard Owens, akit a GBS tagjai több órán keresztül hallgattak ki.

Az egész eset miatt az élet ura rossz hangulatban volt: nem szokta meg, hogy bármiért is kérdéseket tennének fel neki, anélkül, hogy nem ő kezelné az egész helyzetet.

- Mert nem érkezett rá parancs, uram... önmagától meg senki sem hozhat döntéseket. Jobb megőrizni a baráti kapcsolatunkat a GBS...

Owens, aki már így is pattanásig feszült, nem tudta tovább türtőztetni magát:

- Mégis mi a jó édes faszának tartunk akkor mi téged, Chris? Mi a fészkes retkes fenének adunk mi neked harci szintetikusokat és fegyvereket? Egyetlen nyavalyás bíró palacsintát csinált az összes őrből, és végül hogy megölték, az sem volt a te érdemed egyáltalán! Talán rendelnem kéne egy csapat önzetlen egeret, és inkább nekik adni a fizetésedet! Nem gondold, Chris?

A biztonsági főnök lesápadt. Könnyes szemeivel leszegte a fejét.

- Uram, az a dolgunk, hogy Önt biztonságban tudjuk, és életben is...

- ...Vagyok! Hála annak az elmebeteg Rocknak, és hogy a terroristák nem alapból értem jöttek, te idióta barom! Egy kerek órán keresztül puskákat szegezve a fejemhez itt álldogáltak az irodámban!

- De...

- A biztonságiak legelső feladata az, hogy megvédjenek, Chris. Amint a fináncok csapatával megszakadt a kapcsolat, nem a GBS-sel kellett volna bratyizni, hanem egyből rohanni mindennel, ami van. Ha az életemre akartak volna törni, és a fejem kell nekik, hát most itt feküdnék, úgy hogy a fele le van robbantva. Szép munka, Chris. Igazán ügyes vagy.

- De uram...

- Tűnj a szemem elől!

Richard Owens megvárta még a távozó Chris de Lavier mögött becsukódik ajtó, majd látványosan a plafonra emelte a kezét:

- Mit tegyek most? Mit kéne tennem, amivel megakadályozhatom, hogy minden jöttment ki-be járkalhasson az épületben? – kérdezte magától. – Lógjon netán egy stratocruiser a bejáratom előtt? Állítsam föld körüli pályára az irodát? Állítsak mega-tengerészgyalogost minden egyes négyzetméterhez? A picsába már!

Tíz másodperbe telt, míg lehiggadt, és telefonált az ügyvédjének és a PR menedzsernek.

Jobb lesz felkészülni a legrosszabb eshetőségre is.

Helen Flais a magánzárkában ülve arra várt, hogy hamarosan jöjjön már valaki. S valóban, egy órával azután, hogy elválasztották a társaitól, nyílt az ajtó, majd két, a Globálisok jelzés nélküli overallját viselő főszer zsúfolódott be az amúgy is szűkös helységbe.

Egyikük a volt fejlesztési igazgatóhoz fordult:

- Miss Flais.

A végsőkig kimerült Helen egy zuhanyról és ágyról álmodott. Legalább egyszer, mielőtt az elfogult kihallgatásra viszik, vagy az agyszkennerre teszik. És nem számított, hogy a GBS-nek nem volt olyan technológia fejlettsége, mint az OBT-nek, biztosra vette, hogy megvannak a maguk megfélemlítései a túlságosan csökönyös rabok számára.

Esetleg ezek itt ketten mégsem ügynökök volnának? Tökéletesen kimunkált megjelenésükből ítélve könnyedén lehettek ugyanolyan véreb szintetikusok is, mint Rock volt.

Helen mély levegőt vett, és ledobta a vállait. Elöntötte a közöny, mintha egyetlen másodperc alatt minden ereje elpárolgott volna.

- Elő a farbával – mondta a lány fáradtan -, és mondja meg a többieknek, hogy csókolgatom őket.

De a férfiak egymásra néztek, majd egyidejűleg felvillantották holoazonosító karpántjukat.

- Asszonyom, ne értetlenkedjen – mondta az egyik. – Mi a Globális Biztonsági Szolgálattól vagyunk. A Közgyűlés kérdéseket kíván feltenni Önnek az OBT és más vállalatok tevékenységeivel kapcsolatban. A Kiberhálózatra kiszivárgott információk és a kezünkbe került adatok alapján rendkívüli állapotot vezethetünk be.

Szürke szemei először az egyikre majd a másik ügynökre irányult. Minden apátiája azonnal elmúlt, és Helen máris sokkal magabiztosabban azt mondta:

- Minden kérdésükre kész vagyok őszintén válaszolni – de csakis nyilvánosan egy sajtótájékoztató keretében. Pedig biztos vettem volna, hogy semmiféle vádalkut sem lesznek hajlandók kötni velünk, de egy kis gondolkodás után rájöttem, hogy...

- Erőszakot is alkalmazhatunk, ha szükséges – mondta az egyik ügynök, de Helen nem hátrált meg.

- Amíg a kínzók rá nem jönnek, miként törhetnék fel az idegi védelmemet, csak az idejüket pazarolják. Az OBT vezetőknek kötelező genetikai módosítások miatt pedig az összes drogjuk annyit ér, mint a lóhúgy. De több mint készséges vagyok együttműködni: vagy így, vagy úgy, de nem fogok hallgatni erről az egésztől.

- A barátai... - kezdte az egyik, de Helen elnevette magát:

- Ugyan, ugyan! Mit tudhatnak ők? Nektek én kellek, és csakis én. Máskülönben nem ide jöttetek volna hozzám. És higgyétek el, ha azt mondom, hogy ma találkoztam velük először életemben. A helyetekben nem dobálóznék ennyire hanyagul a „barát” szóval.

Az ügynökök ismét egymásra néztek. Nyilvánvalóan más is hallgatta a társalgásukat, és parancsokat osztottak nekik a fülcsonti kommunikátorokon keresztül.

- Teljesen igaza van, Miss Flais – foglalta össze az egyik ügynök. –Nekünk információra van szükségünk, mégpedig nagyon gyorsan. És ez csakis magánál van. Tartsa azt észben, hogy mi nem az ellenség vagyunk, és akkor minden dolog simán mehet és boldogan érhet véget.

- Mégis hol bujkáltatok eddig, ti jó fiúk? - élcelődött velük a lány, és felpattant a helyéről.

- Mi csak parancsokat teljesítünk, hölgyem.

Flais a fejét rázta, és kisétált a cellájából, amelynek ajtaja hívogatóan szélesre tárult.

Évszázadok óta nem vonult még ekkora tömeg az „Európai” tévészékház elé.

Az OBT fejlesztési igazgatója (habár a hivatalos nyilatkozat szerint kirúgták) beszédet készült tartani egy sajtótájékoztatón, és személyesen is készült válaszolni az újságírók kérdéseire.

A vállalat központját ért támadást követő napon elkezdtek terjeszteni, hogy terrorista támadásról szólt az egész, mintegy előre megcáfolva az egykori fejlesztési igazgató készülő bejelentését.

A cég zsebében lévő „független” médiumok álhírgyártási kampányának ellenére is színig teltek a helyek a bejelentésre. A Helenhez intézett kérdések előre fel lettek sorolva, és a különböző vállalatok képviselői egymással versenyeztek és alkudoztak a helyekért.

A pénz folyóként áramlott, még mielőtt Flais akár egyetlen szót is szólt volna. Mindenki tökéletesen tisztában volt vele, hogy mekkora az eltérés egy vállalat hivatalos álláspontja és a tényleges valóság között.

Az UdaFF pusztító cikke után, amely az egész Kibernetet felrázta, szinte tömeges zavargásokhoz vezetett, és a kormányok csak nagy erőfeszítések árán tudták megakadályozni a pogromokat és az anarchiát.

A helyzet addig a pontig jutott, hogy Gigapolisztban be kellett vetni a mega-tengerészgyalogság nehézfegyveres harci szintetikusait a helyzet megfékezésére.

Ezeknek a páncélos szuperharcosoknak a pusztja jelenléte elegendő volt ahhoz, hogy lecsillapodjanak a kedélyek. Eddig szerencsére még nem voltak halálos áldozatok.

- Na, hogy nézek ki, srácok? – kérdezte Helen, a nyakkendőjét igazgatva.

A színfalak mögött várta a jelet.

Viktor elpirult és mosolygott. Jerry ezúttal Viktor vállára mászott, hogy magasabban legyen, feltartott hüvelykujjával helyeselt. A két GBS-es, akik Helent kihozták a cellából nem válaszoltak, úgy tettek, mintha nem is hallották volna a kérdést.

- Helen, mi lesz ezután? – kérdezte váratlanul Lyra Heartstrings. A mentazöld füleivel legyezett, és szemében komoly riadalom látszott.

A lány leült az egyik székbe, és az egyszarvú sörényét simogatta.

- Ezután... - mondta, aztán elhallgatott, de elkapta a sárga tekintetek tüzeit, befejezte a mondatot:
- ...botrány, pánik, tőzsdei válság. Talán gazdasági összeomlás. Munkanélküliség és összeomlás.
Ha pedig figyelmen kívül hagyják a helyzetet és a szőnyeg alá söprik, zavargások és áldozatok.
Oly gyakran megesett ez már a történelemben.

A hatalmas szemek Viktorra néztek, majd Helenre, és könnyekkel teltek meg.

- Akkor talán nem érné meg? – kérdezte Lyra halkán. - Jobb lenne attól, ha csak mi szenvednénk, és nem pedig mindenki?

Az egyik GBS-es engedett valamit az érzelmeinek, és megrándult az egyik szemöldöke.

Helen, érezve, ahogy a mellkasában lüktet a szíve, határozottan azt mondta:

- Eddig latolgattam az esélyt, hogy talán az utolsó percben meggondolom magam, de most, hogy hallottam, amit mondtál, már nem kételkedem többé. Sőt, ha most nem cselekszünk, később csak sokkalta rosszabb lesz.

Ezekkel a szavakkal Helen Flais felkelt és belevetette magát a kamerák keresztútjába.

A gyéren megvilágított irodában egy fehér alak állt a panorámaablaknál, amely mögött a korai hóval borított Gigapolisz látképe terült el.

A nyíló ajtó hangjára a kerek fülek egy kissé megrándultak. Tömör acélba csomagolt paták dübögtek az iroda padlóján.

Mickey Egérnek nem kellett hátra fordulnia, hogy megtudja, ki lépett be a szobába.

- Szevasz, Bane Blade – mondta. – Hallom, személyesen szeretnél beszélgetni velem. Hát hallgatlak.

- Nekem ígérted Dash Vendart! – Az éjszaka pegazusa felé hegyezte a szarvát.

- Halott. Pontosan, ahogy akartad.

- Magam akartam megölni! – morogta a thesztrál, és hangosan dobogott a padlón.

- Ahogy mondani szokás... - folytatta anélkül, hogy hátra fordult volna, vigyorogva Mr. M. – Kétlem, hogy Spitfire helyeselné ezt, igazam van?

- Lóvá tettél!

- Még hogy én? Dehogyan. Azt mondtam, hogy Rainbow Dash Vendar meghal, és meg is halt. Maga, jó uram, saját magát csapta be, azzal, hogy félreértelmezte a szavaim jelentését.

Bane Blade elhallgatott, Mickey Egér gratulált magának a sikeres győzelméhez. A Pajkos Póni vendégei, akárcsak az új arénakedvenc, mindig téves következtetésekre jutnak, amikor gondolkodni próbálnak. Ideális esetben.

Végül az éjszaka-pegazus így szólt:

- Szerettem volna a szemébe nézni, és megkérdezni, miért tette.
- Aztán megölnéd. Nem számít, milyen választ kapsz, vagy kapsz-e egyáltalán, az eredmény ugyanaz lesz.
- Meg kell tudnom! – a thesztrál ismét felemelte a hangját.

Mickey Egér vállat vont.

- Hát, ha ez annyira fontos neked... megbosszulta a fájdalmát. Azután a vereség után Vendár olyasmit tett vele, hogy utána egy hónapig be sem lépett az arénába. Ezt akár egyből tőlem is megkérdezhetted volna.

- De...

- Dash Vendár másra sem volt képes, csak gyilkolni tudott, ezért azt kapta, amit megérdemelt. És ha nincs több kérdésed, akkor távozz. Téged vár az aréna, engem pedig az üzlet.

- Ó, te...

Mickey Egér hátrafordult, és Bane Blade önkéntelenül is hátralépett. Amikor az egér arcán végigsiklottak az árnyékok, a thesztrál számára úgy tűnt, mintha egy pillanatra a szeme kék-fekete szakadékká válna, amelytől a hideg futkározott a gerincén.

- Légy óvatos. Az egyik útba eső pegazus már patkánynak nevezett, és most porként szállingózik a szélben. Ne kövesd a példáját, Blade.

A thesztrál, aki türtőztette magát, kivillantotta éles fogait, farkonfordult és hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

Az egér a plafonon függő xenomorph felé fordult.

- Heh, pónik. Túlságosan is érzelmesek. Naivak. És túlságosan is buták. Ez a baj velük. Meghalnak, mint Spitfire, aztán egyszer csak felébred a lelkiismeretük, mint Dash Vendárnak, aztán elszaladnak, mint Pinkamina... most meg ez, a hős szerető, paladin... blá! – borzongott meg az egér.

Plútó sziszegett válaszul. Nem is tudott sok más hangot kiadni, de Mickey régen megtanult különbséget tenni az intonációk között.

A hűséges xenomorph kutya, mint mindig, teljesen elfogadta gazdája véleményét.

Sietős kopogás hallatszott az ajtón, és válaszra várva a küszöbön ott állt Duke Nukem sármos fekete napszemüvegben.

- Mr. Egér, főnök. Helen Flais sajtótájékoztatót tartott. Az összes média lángokban áll.

- Végre – mosolyodott el az egér, odaült az íróasztala mögé, és csöndesen elővett egy üveg bort.
– Tudod te, mi az igazán szép ebben az egészben, Duke?

- Micsoda, Mr. M?

- Hogy a kisujjamat sem kellett mozdítanom... Kérsz egy kortyot?

Ezután a kifejezés után valahol Szürke városban robbanás dördült, amelyet egy másik követett. És megint egy másik.

Duke Nukem meghúzta a felkínált palackot, elégedetten sóhajtott utána, visszatartotta magát, hogy nehogy az öltönye ujjába törölje meg a száját.

- És Duke – mondta Mickey Egér.

- Igen, főnök?

- Mondd meg Littlepip-nek, hogy küldjön ki testpáncélokat és rohamfegyvereket is az őrségnek. Nem akarom, hogy a csőcselék bármit elpusztítson a tulajdonomból. És vegyük védelem alá a Világító Tornyt és az Orchideát, és az ehhez hasonló létesítményeket, amelyek nem hozzám tartoznak.

A testőr meglepetten visszafordult, de Mickey gyorsan válaszolt a fel nem tett kérdésére:

- Valakinek vállalnia kell a megváltó szerepét, nem igaz? Valamint ezek a bunkók a hamis hercegnőkkel és mesejátékokkal még mindig hasznosak lehetnek a számunkra. Tehát ne habozz.

Duke Nukem kiment, Mickey Egér pedig elmosolyodott.

Nagyon szép, amikor minden a tervek szerint halad.

Valaki egyszer azt monda, hogy egy rendőr temetésére csakis rendőrök érkeznek.

Dick Tracy nyomozó temetésén a kötelező papon kívül az a két szintetikus volt jelen, akik a temetésben segédkeztek.

Váratlanul egy dallam ütötte fel a fejét a temetés alatt.

A zavaros, telis-tele a veszteség okozta bánat érzésével, a tehetetlenség kétségbeesésével, és az az emberek között uralkodó egyetemes közöny érzetével. De ott és akkor, mintha külön a rendőr emlékére szerezték volna: a rend önfeláldozó örére, kinek nevére senki sem fog visszaemlékezni.

Akik a hang irányába fordították szemüket, észrevettek egy világosszürke ruhába bújt szintetikus pónit, ahogy lassan húzza a vonóját a csellója húrjain¹⁵.

¹⁵ Ezt játssza a póni: http://youtu.be/u116HbMOF_Y

Miközben a melódia továbbra is szólt, a pap folytatta a szertartást. A temetés nem tartott sokáig, de a póni még jóval utána is ott maradt. Miután befejezte a zeneművet, ott állt a gondolataiba mélyedve.

Octavia Melody, akinek otthona már régóta az elhagyatott temetői zugokra korlátozódott, felismerte azt, aki kedves volt hozzá, és kötelességének érezte, hogy a tőle telhető minél ragyogóbbá tegye számára a világtól való búcsúját. Azzal, amivel a legjobban tudja: zenével.

A póni egy csomó vadvirágot szedett fel a földről, amelyet a friss sír lábához pakolászott.

- Tavi... - szólalt meg hirtelen egy ismerős hang.

A póni riadtan fordult hátra, és megpillantott a közelben álló Vinyl Scratchet, farmerban és kabátban, hátrahúzott kapucnival.

A DJ a telekinézisével levette a napszemüvegét, hogy a saját szemeivel nézhessen bele a barátja tekintetébe. Varázslatba bűjtatott medál röptült elő a kabátja alól. Ugyanaz, mint Octáviáé, csak a tükörképe.

Már harmadnapja, hogy az öreg Billy Walter kilehelte a lelkét.

Hová lett a jazznek az az erőtlől duzzadó, szürke meastroja, és a valaha élt egyik legkedvesebb lélek?

Miután már az életre sem volt elegendő pénze, fölösleges volt a következő fiatalító kezelésem törnie a fejét. Bill alig egy hét felforgása alatt teljesen elsovadt. Hatalmas nehézségeket okozott számára a beszéd, de két póniját magához hívatta egy komoly beszélgetésre.

Miután Bill lányai előző nap kijelentették, hogy nem áll szándékukban egy „a második gyerekkorába visszazuhant” öregember „élő játéka” megtartani, így amint elhalálozik, küldik is újrahasznosításra.

Sem az egyik, sem pedig a másik sem akar még csak látni sem színes pónikat a lakásában; félnek, hogy rossz fényt vetnének rájuk a közösségi eseményeken, így jobban preferálják a hagyományos kis ölebeket.

Az öreg Bill már régóta zöldre váltotta annak a két póninak a chipjét, akik a szeme előtt nőttek fel, így a két hálátlan lánya helyett - akik nem is foglalkoztak vele, miután tönkrement -, minden maradék pénzét rájuk hagyta, egy félbe tört medálionnal együtt:

- A két fél csak együtt lehet egész, értitek.

A medál régen az övé és a feleségéé volt. De Marie már nagyon régen meghalt, ami után mindkét lánya elköltözött, mert őt hibáztatták anyjuk halála miatt.

A temérdek per a szegénység szélére sodorta az idős férfit, de ő nem volt hajlandó feladni, és megpróbálta a semmiből újjáépíteni az életét – elsősorban a hosszú ideje űzött hobbijával, a zenével. Ez egy ideig segített is, sőt hírnevet is szerzett vele magának – de a közönség ízlése végül túl változékonyak bizonyult, és egyetlen diadalmas visszatérés után a jazz ismét a feledés homályába veszett.

Marie halála után Billy Walter menedékre talált magának a régi zenében és a régi tévéműsorokban. Éppen eképpen szeretett bele az elválaszthatatlan póni zenészpárosba. Olyannyira, hogy hamarosan mindkét póni ott termelt az otthonában. Kicsik és mocskosak, pontosan úgy viselkedtek, mint az igazi gyerekek.

Az öreg maestro pedig nem tudott betelni a zenéjükkel, amely olyannyira különbözött minden mástól, akárcsak a pónik maguk. Mire eljött az idő, már túl sok spórolt pénze ment el a teste megfiatalítására.

Miután elhunyt, a pónik egy darabig egy szállodában éltek. Egyáltalán nem tudták, hogyan kell a pénzzel bánni, és munkát sem igen tudtak találni maguknak: ahol csak póni zenészre volt szükség, ott az alteregók már régóta melóztak.

Amikor a pénz elfogyott, mindkét póni az utcára került.

Vinyl pedig egyszer a havas utcán hagyott dobozokban történő alvás során annyira megfázott, hogy másnap már levegőt is alig kapott.

A körülöttük uralkodó fagy ellenére a fehér egyszarvú lángolt. A gyógyszerekhez pénzre lett volna szükség, ami már nem volt.

Octavia fogta a hangszerét, és elindult a parkba játszani, hogy pénzt keressen a gyógyszerekre és ételre. A saját bőrét kockára téve az adó be nem fizetés miatt sárgába váltott chipje miatt.

Mi sem természetesebb, Octavia egy rendőrségi cellában találta magát, ugyanolyan szerencsétlen szintetikusok számára fenntartva, mint amilyen ő is. A cellában más négylábúak is voltak, akiket külön helyeztek el a humanoidoktól. Voltak közöttük pónik is. Rainbow Dash, aki kétségbeesetten püfölte a patájával a falat újra és újra. Ditzzy Doo a rácsok közé szorult fejével. Egy másik ismeretlen lila pegazus pedig úgy tűnt, egyáltalán nem reagál a külvilágra.

Octáviától elkoboztak mindent, amit nála találtak: a csellóját, az zenéléssel összegyűjtött pénzét, de még a ruháit is.

Minden szintetikus reggel ki lett írva újrahasznosításra: egyiküknek sem volt munkája, nem rendelkeztek regisztrációval, gazdájuk sem volt, és a chipjük is sárga jelzésű.

A legtöbb esetben, már önmagában ez ítéletet jelent.

Amikor leszállt az este, ami tele volt néma sírással és elfojtott szipogással, Octávia nem bírta tovább, és megkérte az „állatgondozónak” csúfolt rendőrt a fogdájukban, hogy még egyszer utoljára had játszhasson egyet a csellójával.

Az ő, majd megveszve az unalomtól, színlelet könnyel odaadta neki a csellóját.

Mindenki Octavia játékára fülelt – mind a halálukra váró szintetikusok, mind a cellákat felügyelő őr.

Mint kiderült, a zene a szabadságához vezető kulcsot jelentette a számára, ugyanis annyira sikerült meghatnia vele, hogy az ő szíve elolvadt tőle.

Az improvizált koncert után kihozta Octáviát a cellájából. Két értelemről izzószemű kutya és antropomorf cica együttérző tekintettel bámulták a csellójával félelmében reszkető pónit. Néhány cicafülű lány sírt, az egyik természetes gyík dühösen ordított a fickóra.

De hiábavaló volt a félelem.

A szomszéd szobában ott volt a tok, a ruhája, és még az a kevéske pénz is, amit az együttérző járókelőktől sikerült összeszednie.

- Öltözz fel – mondta a rendőr -, és menj utadra. Törölöm a letartóztatásod a nyilvántartásból.

- Köszönöm, uram – mondta Octavia, még mindig el sem híve, ami történik.

- Örömmel teszem. Ne is ácsorogj itt tovább.

A kísérő kivitte az utcára. A jószívű póni bepróbálkozott megkérni, hogy a többieket is engedje szabadon, de a férfi elzavarta:

- Na kotródj innét, még mielőtt meggondolom magam!

Octávia a könnyeit nyelve lefelé iramodott az utcán, teljes erőből szaladt a háznak a tövébe, ahol Vinyl Scratch-t hagyta.

De a fehér egyszarvúnak hűlt helye maradt csupán.

Octavia fél medálionja is felizzott, és a magasba repült, majd az övé és Vinylé egyesültek a levegőben.

„Szerető szívek mindig együtt lesznek” - álltak össze rajta végre a betűk egységes felirattá.

Az egyszarvú szorgalmasan, de hasztalanul próbálta visszatartani a könnyeit, az oldalánál taszigálni kezdte Octáviát a sikló felé, ami mellett Steve várakozott türelmesen.

A DJ azt is elmondta a barátjának, hogy amikor nem tért vissza a munkából, egyből rohant a megkeresésére. És addig sétált a havas utcákon, amíg beteg teste megadta magát. Vinyl ismeretlen ideig feküdt lázas delíriumban a hóesésben.

Már egyáltalán nem érzett semmit – se a hideget, se a meleget. A tudatát sűrű köd borította be, szépen fokozatosan még Octavia is kikerült a gondolatai közül.

- Steve... - érkezett a vékony hang a hallhatóság határáról -, várj.

- Mire? – felelte a egy fiatalember melegséggel a hangjában. – Történt valami, kicsim?

- Valaki... lélegzik. Nehéz a légzése.

- Hol? Én nem hallok semmit.

- Ott.

Vinyl hallotta az ember lépteinek reccsenését a hóban, és a hó által elfojtott póni paták csattogását.

A DJ-nek később azt mondták, hogy szinte egy álló hétig eszméletlenül feküdt, lázasan, delíriumban Octavia nevét suttogva. De amikor eljött a keresés ideje, Steve nem tehetett semmit: a Gigapolisz hatalmas, és Vinyl képtelen volt megtalálni vagy felidézni a megfelelő helyet.

Aztán a tanyát körbejárva sokáig felváltva meséltek egymásnak az életükről. De ez alkalommal az ijesztő események mind izgalmas kalandoknak tűntek. És mindig happy enddel végződtek.

Alan Little egyedül ült a sziporkázó Tornnyok közötti lakásában.

Elgondolkodott azon, minek is szeretné szenteli az életét, és mit is tud eddig felmutatni a gúnyolódáson és mások nyaggatásán kívül.

Korábban az erkölcs bajnoka sosem tette fel magának ezeket a kérdéseket.

Szentül meg volt győződve róla, hogy végső soron az ő útja az egyedüli helyes út, és az igazságért küzdőket mindig és mindenkor támadta a tömeg.

Ez egészen Viktor Stewart és a pónija elvesztéséig így volt, pontosabban az azt követő találkozásáig Trixie Lulamoon Smith-tel. Aki megbocsátotta neki, hogy Alan, bár akaratlanul is, de meggyilkolta azt, akit az egyszarvú az életénél is jobban szeretett.

A nyugodt hangon kimondott szavak jobban fájtak, mintha Trixie gyűlölettől fűtötten még tovább verte volna a patájával.

Helen Flais sajtótájékoztatójának minden csatornán futó újabb ismétlése a végé felé járt:

- Mit szándékozik ezután tenni? Elindították már az Overlordot? Igaz-e, hogy a Ludens aktivációs kódjait átadták a GBS-nek? Mely vállalatok vannak még benne a buliban? A szintetikusok majd a Globális Nagykövetség ellen fordulnak? – harsogták kérdéseiket az újságírók.

- Ellene fordulnak-e? Mikor oldódik meg annak a kérdése, hogy elismerik-e az állampolgári jogait? – Helen kajánul elvigyorodott. – A kialakuló jogi vákuumban? Maguk viccelnek. Nem mindennap tudják meg az elitek, hogy ők maguk azok, akiket egész életükben megvetettek... és

nem, amennyire én tudom, az Overlord projekt még nem lett elindítva, nagy valószínűséggel a károsodott kód miatt. Hogy honnan került elő – erről sajnos fogalmam sincs...

Alan Little arcát a tenyerébe temetve zokogott.

- Hogy te velem? – kérdezte Szeráfima megilletődve. – Szürkében? De miért?

Viktor próbált lazának látszani, azt felelete:

- Hát, többé már nincs a lakásom a Tornokokban, se zöld kártyám, se családom. Ők megkapták azt a Viktort, akire vágytak, és hallani sem akarnak a másiktól. De nem neheztelek rájuk. Most a szó szoros értelmében egy senki vagyok. Abban a páncélszekrényben, amit Nagyapa hagyott rám... hát, a végrendelete volt benne, és annak a nevére száll az egész vállalat, aki a széfet kinyitja. Ilyen az ő stílusa. Akkor miért is nem ülök a cég vezetőségén? A legjobb megoldásnak azt tűnt, hogy megtartom a részvények egy részét, és az irányításhoz szükséges részt pedig eladtam a családomnak. Akik több mint kezesek voltak.

Észrevette, hogy Szeráfima várakozóan tekint rá. Így hát tovább folytatta.

- Azt gondoltam, van talán ezen a világon valaki, akinek számít, hogy mi van velem. Valaki, aki nem közömbös a számomra.

Kecses ujj tapadt a fiú ajkára.

- Már mondtam neked. Túl sokat locsogsz. Egy egyszerű „szerelmes vagyok beléd” vagy egy szimpla „szeretlek” is elég lett volna.

Kézen fogták egymást és így sétáltak. Egyikük sem tudta elsőnek felszegni a fejét.

- Tehát rosszul ültél a vállalati biciklin? – kérdezte Szeráfima.

- Nem, nem volt semmi.

Gúnyos élc csengett az egykori taxis hangjában:

- Egy ilyen aranyos fiúcska ne tudná elcsavarni olyan lányok fejét, akik formanyomtatványokba és jelentésekbe merülnek? Nem hiszek neked!

De ezúttal Viktor készen állt:

- Attól tartok, nem éltem volna túl a rajongója féltékenységi rohamát.

- Izompali, vagy mi?

A srác mosolya még szélesebb lett:

- Csak egy gyilkológép.

- Mi van a lovacskáddal?

- Még mindig barátok vagyunk, de Lyrának most már megvan a maga élete... - kezdte Viktor, de elkapta Szeráfima szemének csillogását. – Fima, kértelek!

- Jól van, jól van, egyetlen obszcén poént sem fogsz erről hallani tőlem.

Majd egy percig megint csöndesen sétáltak. A lány nem bírta megállni, és ismét kérdezett valamit, hogy cukkolja a srácot.

Egy hang zavarta meg a nyugtalan álmot:

- Szku-u-u-út! Ébredj álomszuszék, ne heverész már ennyit!

Scootaloo pokolian szeretett volna tüsszenteni, de valahogy nem sikerült neki.

A pegazus nyögve felnyitotta a szemét, és meglátta Redhearth nővért felülről a képébe hajolni, és Jerry-t, aki mellette állt egy párnán, csipőre tett kézzel.

- Ne érjen az orrához – mondta a fehér póni. – Regeneráló kötés van rajta.

- Viszket- mondta Scootaloo morcosan. – Nagyon!

- Türelmes leszel – mondta Jerry, és megsimogatta az arcát. – Könnyedén.

Scootaloo visszagondolt az elmúlt napok eseményeire és összerezsent.

Az egér rémült pillantását észrevéve így szólt:

- Most mindent elmondok. Két nap telt el, ha kíváncsi lennél rá.

Amikor Jerry odaért Rainbow Dash Vendár halálának pillanatához, észrevette, hogy Scootaloo pupillái összehúzódnak.

- Ne félj, mindennek vége – mondta az egér. – Meghalt.

- Nem azért – dadogta Scootaloo -, bocsánatot kért, de nem tudtam rá válaszolni... és most már nem is mondhatom meg neki...

- Már te is kezded? – csodálkozott el az egér. – Egek, milyen egy jó szamaritánusok vagytok ti mind.

Nedvességgel teli szemek, az orrbezúzástól duzzadtan meredtek az egérre.

- Megbocsátok neki, Jerry. Mert ő... mindannyiunkat megmentett. Téged is. Nem tudom, hogyan éltem volna túl, ha te elmentél volna.

Az egér elfordult. Eszébe jutottak Lyra szavai az OBT központban, amikor egyetlen lépésnyire volt a teljes feladástól. Szemei alattomosan csíptek.

Scootaloo kicsit elgondolkodott, majd halványan elmosolyodott.

- Sziporkától is bocsánatot kell kérnem. Végül is ha ő nincs, akkor elég nehéz dolgunk lett volna. Hol van ő egyébként? Gondolom, még mindig duzzog, amiért kémnek és árulónak hívtam.

- Felszívódott, Scoot – mondta az egér félhangosan, anélkül hogy megfordult volna.

- Ne! Visszament ahhoz a hátborzongató patkányhoz? Hát mindegy. Azt mondta, akkor mehetünk hozzá, amikor akarunk, de nem hozzá fogunk menni, hanem Sziporkához.

Az egérnek sikerült Scootaloo-ra emelnie a tekintetét, és majdnem suttogva azt mondta:

- Sziporka meghalt.

A mosoly azonnal lehervadt a lila hajú pegazus arcáról, a szemeit ismét könnyek öntötték el.

- Hogyan? – csak ennyit tudott kérdezni.

Jerry mély lélegzetet vett, hogy erőt gyűjtsön a történet folytatásához.

Scootaloo a könnyeivel küszködött:

- E-e-egyáltalán nem értem a szintetikusokat.

- Scoot, itt nem erről van szó.

- De! Több mint egy évig futottam és rejtőztem valaki elől, aki a szíve melyén egy ijedt kiscsikó volt, akit senki sem értett meg. És csak egy kis szeretetre lett volna szüksége, én pedig mindenáron meg akartam neki fizetni. Vagy Sziporka, akit ok nélkül hibáztattam, és...

Scootaloo csendesen sírva fakadt, és Jerry a takaró felett ülve simogatta a lábát, teljesen értve most már a szavai jelentését.

Redhearth nővér finoman átbálgott a másik ágyhoz, ahol Sweetie Belle ült a még mindig öntudatlan Rarity mellett, egy parányi fésűvel fésülve a nővére sörényét.

A kis egyszarvú észrevette a közeledő nővért, és csendesen azt mondta:

- Mikor Rarity felébred, teljesen kilesz, ha nem lesz rendben a frizurája.

- Sweetie, mondtam neked, hogy nyugalomra van szüksége. Minden teljesen rendben lesz, őszintén. Csak időbe telik.

A csikó könyörgő tekintete a fehér földpónihoz fordult.

A nővér felsóhajtott és elindult a kijárat irányába, képtelen volt ellenállni azoknak a zöld szemeknek. Már az ajtónál járt, amikor visszafordult és azt mondta:

- Még öt perc.

Steve és egy egész delegáció póni várakozott odakint az előtérben. Rainbow Dash és a két másik keresztes, és Lyra Heartstrings.

- Hogy van? – tette fel a kérdést a férfi, amit mindenki akart.

A nővér nyugtató mozdulatot tett.

- Nem tudom, kire is gondolsz pontosan, Sztyep... de mindkettőjük tényleg teljesen rendben lesznek. Már túl vannak a legrosszabbon. Velvet egy igazi varázs ló...

- Rarity! – hirtelen kiáltás hallatszott kórterem belsejéből.

Mindenki egyetlen szó nélkül berongyolt, és látták, hogy a fehér egyszarvúnak felnyíltak a szemei.

- Sweetie Belle... - mondta alig hallhatóan és erőtlenül mosolyogva. – Kishúgom...

Mikor az ölelések és a lelkesedés kissé alábbhagyott, Scootaloo már viszonylag megnyugodott. Jerry pedig a körülötte lévő pónikra pillantva hirtelen arra gondolt, hogy ő sem igazán haragszik többé Dash Vendárra. Bármit is tett, megbánása és önfeláldozása többek között lehetővé tette számára, hogy ismét a lila hajú sajtukukac szemeibe nézhessen.

- De most már biztosan kijöhet sétálni! – mondta Rainbow Dash, mintha már el lenne döntve, a levegőbe ágaskodva. – Mint a régi szép időkben, igaz-e, Scoot? Hé, Scoot, mi ez a könnypocsolya itten?

A lila hajú pegazus erőt vett magán, és lemosolyodott.

Még három könyörgő pillantás meredt az azúrkék pegazusra, majd Dash sóhajtvá széttárta a mellső lábait.

- Hát hol is lennénk nélküled, kishaver – mondta. – Menjünk mind!

Ebben a pillanatban szólalt meg Rarity:

- Sweetie, édesem... eszedbe ne jusson bárhová is menni... nélkülem....

- Hová megyünk? – kérdezte Scootaloo. - Mintha hallottam volna valamit.

- Hová szeretnél? – felelte Rainbow Dash egy kérdéssel, még mielőtt Jerry rászólhatott volna.

A pegazus tekintete találkozott Lyráéval, hirtelen egy huncut, kacér mosoly jelent meg az arcán.

- A Galaxis Plázába! – Scootaloo kikelt magából, a többi Keresztes követte a példáját.

Jerry kétségbeesetten takarta el kezével a szemeit.

A gyerekek soha nem változnak. Még akkor sem, ha kék pónivá nőnek, a legmenőbbé és legkirályabbá az összes közül.

Eközben Steve néma sóhajjal megkönnyebbült; Raritynek equestriai emlékei vannak.

Ijesztő lett volna elképzelni, mi nem keletkezett volna abból, ha Rarity felébredve rá sem ismert volna Sweetie Belle-re. De a szomszédok eddig, úgy látszik, az EQs modelleket preferálják, nyilvánvalóan sokkal szórakoztatóbbnak találják olyanokra vadászni, akik hozzászórtak a békés, gondtalan életükhöz.

Kibertér. Postai szolgáltatás.

Bejövő üzenet:

Kedves Mr. És Mrs. Smith. A nevem Trixie Lulamoon. Ott voltam a temetésen, de valószínűleg fel sem figyeltek rám, mivel egy szintetikus, kék egyszarvú vagyok. De szeretném, ha tudnák. Peter egykori menyasszonya voltam. Jobban szeretjük egymást, akár bármelyik együtt dobbanó szív képes, és össze is akartunk házasodni. Ezt kezeljék úgy, ahogy jónak látják, el fogom fogadni. Amúgy is képtelen lennék pótolni Petert Önöknek. De az emberek, akik a szülei voltak annak a valakinek, akik a világon a legfontosabb volta a számomra, nem engedhetem meg, hogy közömbösek legyenek a nekem, és a közelükben szeretnék lenni az eljövendő nehéz időkben.

A legjobbakat kívánom nektek!

Beatrix Lulamoon Smith.

Válasz:

„Gyere haza, leányom.”

Lyra Heartstrings életében nem gondolta volna, hogy ilyen idők közepette kell majd Fluttershy esküvőjére mennie. A csöndes pónit teljesen magával ragadta a kiegyensúlyozott és bátor ménnek a látványa is.

Thunderlane-hez fűződő szerelme, amely a megmentője iránti hálából sarjadt, igazi csodát művelt a citromsárga pegazussal.

Gigapolisz a rendkívüli válságállapotában, a tőzsdei téboly és a médiabotrányok mind odakint maradtak, messze az óriási fal mögött. A zöldövezet sztyeppéit végtelen hótakaró borította, ameddig csak a szem ellát.

A díszvendég maga Celestia hercegnő volt, a Klubházból. Éppen befejezte a ünnepi beszédét azzal, hogy hatalmas szárnyaival beárnyékolta a boldog házaspárt.

- S most – cseréljetez tollat!

Két hosszúkás doboz jelent meg. Engedelmeskedve a hercegnő varázserejének felnyíltak, és két repülő toll bukkant elő belőlük: egy éjfékete és egy citromsárga.

Thunderlane mosolyogva felvette a fekete tollat, és ügyesen beleszúrta Fluttershy sörényébe. A sárga tollat pedig Fluttershy a póni copfjába rakta.

A házassági szokás, hogy a pegazusok tollat cserélnek egymással, az equestriai emlékekből származott, de Lyra valóban elhitte, hogy évszázados hagyományokról van szó.

Akár valóság, akár nem, a tollcsere a pegazusok között, a szívek egysülését szimbolizálja, akár csak az egyszarvúak szarvgyűrűjének cseréje, vagy a földpónik karperece.

- A Nap és a Hold által ráruházott hatalomnál fogva – mondta Celestia a lovas esküvői szöveget -, ménnek és kancának nyilvánítalak benneteket!

Thunderlane, akinek a tanyára érkezése óta szinte először került mosoly az arcára, magához húzta a kipirult Fluttershy-t, és határozottan ajkon csókolta.

A pegazus sípolását a pónik és az emberek lelkes kiáltásai nyomták el, de Fluttershy gyorsan észbe kapott, és a férjébe kapaszkodott, lábaival és a szárnyával is átölelte.

Amikor mindenkinek sikerült megbirkóznia az érzéseivel, Lyra érezte Bonbon melegségét, ahogy az oldalához préselődik.

Az édességes póni elmosolyodott, és a menta egyszarvúra nézett, hatalmas szemeiben benne volt minden, amire gondolt.

- Még mindig azt tanácsolom neked, hogy maradj – mondta a kanca -, legalább még egy kis ideig. Viktornak és Szeráfimának egyedüllétre van szükségük, Ledenecsik. Tudod. Ők most már különleges barátok... ifjú házaspár. És a lakásuk is kicsi. És amúgy is, el szeretnének menni valahová.

- Tudom. Csak az nem tetszik, hogy Viktornak többé nincsen szüksége rám!

- Ne mondj ilyeneket. Még mindig barátok vagytok. De a különleges barátok – tudod, néha szükségük van... magánszférára.

A menta póni lecsapta a füleit, pír jelent meg a zöld pofiján.

- Maradj itt velem egy kicsit, Ledenecsik – mondta Bonbon, Lyra arcához simítva a nóziját. – Egész végig annyira hiányoltalak, hogy azt még én magam sem tudtam addig.

Lyrának összeszűkültek a szemei örömeiben, és erőt talált magában, hogy bólintson. Nem szerette volna Viktort magára hagyni, de Bonbonnak igaza volt. Sztyepánt amúgy sem fogja zavarni még egy póni a birtokon, valamint Viktor és Szeráfima örökké csak kerülgették a lábuk körül serteptetelő pónit... még ha ezt véletlenül sem szerették volna kimondani.

Az egyszarvú visszafordította a figyelmét a pegazusokra, akik újra megcsókolták egymást a jelenlévők nagy ujjongás a közepette.

- Ez még nem minden! – hallatszott hirtelen Pinkie Pie sivító hangja.

Minden tekintet a jelmezes rózsaszín pónira szegeződött, aki tengerész egyenruhára emlékeztető valamit viselt.

A rózsaszín póni szinte a mennyezetig ugrott, örömteli kiáltással túlkiáltotta az étkezőt:

- PARTI!

A terem üdvitalgásba kezdett, amikor az elvörösödött Fluttershy a szárnyaival a terem közepébe hajította a virágcsokrot.

Még csak kapcsolni sem volt ideje senkinek, amikor máris a magasba szökkenő Pinkie Pie fogai közé került. Zsákmányával a fogai között ugrándozni kezdett, a következő pillanatban Rainbow Dash fülig elvörösödött.

Amikor rubin szemei egy pillalatra találkoztak a kék pillantással, a pegazus hirtelen úgy érezte, hogy kedves melegség határozottan szétterjed kettejük szíve között.

Rainbow Dash Aguilar kinyújtotta a lábát, és magához húzta a nyughatatlan partikirálynőt. Átölelte, nyakába dugta az orrát, beszívta a cukrászdaillatot, és észre sem véve magát dudorászni kezdett.

Ideje volt végre elfogadni azt, ami eredetileg csak együttérzés és segíteniakarás volt.

Rainbow Dash a hatalmas kúria folyosóján sétálva (még nem nevezte otthonának) nem tudta elhinni, hogy a Sztyepán nevű alak segíteni akar neki, és semmit sem követel érte cserébe.

Egy fogoly, szökevény, éhező tolvaj, akit épp lopáson értek tetten, egyáltalán nem az a fajta póni volt, akin segíteni akarnának. És még inkább nem ajánlanák fel neki azok, akiket meg akart lopni a menedéket, mosakodást, ételt, gyógykezelést, új ruhákat és tágas szobát, „addig, ameddig ő csak maradni óhajt”.

Eszébe jutott az a zavaros bocsánatkérés, amelyre Steven kényszerítette a többi tanyán lévő póni előtt. Rainbow nevetést, gúnyolódást, mérges szavakat várt, nem pedig ölelések áradatát.

Csodálkozva emelte fel a fejét, Rainbow aztán találkozott a kék, ismerős szempárral. De benne a huncut vihogás és vidámság mögött a mélyben a reménytelen melankólia hideg fényei villantak fel élesen.

Félelmetes és... életidegen volt Pinkamena tekintetét a göndör sörényű Pinkie Pie arcán látni.

Rainbow, miután már háromszor is elsétált a szoba ajtaja előtt, végül határozottan bekopogott az ajtón, de az ajtó magától belökődött.

A sötét szobát vidám „Pinkie stílusban” díszítették szalagokkal, de csak a holovetítő képernyője volt az egyetlen fény a szobában, amelyen tájképek mentek. Rögtön eszébe jutott az az ősrégi, beteges rajongói történet és a hideg futkározott tőle a hátán, amitől reflexszerűen dideregni kezdtek a szárnyai.

Dash tétován átlépte a küszöböt, és hirtelen fojtott zokogás hangja ütötte meg a fülét a szoba közepén álló kanapéról.

- Íme, mindenki legjobb barátja – gondolta Rainbow, és határozottan megindult a kanapé felé, ahol Pinkie Pie összegömbölyödve feküdt a képernyő felé fordulva.

Az alvó póni csukott szemein keresztül patakozottak a könnyek. Rainbow figyelmét magára vonta a jobb szemén áthaladó, láthatóan orvosilag helyreállított heg. A pegazus előtt már nem volt teljesen ismeretlen az édesszájú póni idekerülésének története.

Leült mellé. Nagyon jól tudta, hogy most nem a barátját, hanem csak egy tóból született klónt lát maga előtt, de itt ebben az örült világban bolond, aki azon gondolkodik, mi az eredeti és mi a másolat. Néhány póni úgy vélte, hogy Equestria egyáltalán nem is létezik, de Dash nem volt hajlandó elhinni ezt a hülyeséget.

Rainbow szárnyaival betakarta a rózsaszínű pónit.

- Pinkie – szólította meg halkán Dash -, álmodból majd megnézed az ismétlést. Hallasz engem?

A rózsaszínű póni nem ébredt fel. Még mindig aludva átfordult a másik oldalára és hirtelen kinyújtotta a mellső lábait, amelyekkel átölelte Rainbow-t, és erősen magához húzta, és úgy kapaszkodott bele, akár egy vízbe zuhant a mentőgumiba.

Fuldokolva Dash elvesztette az egyensúlyát, és közvetlenül Pinkie-re esett, aki ettől természetesen már felébredt.

- Szivárvány Gondolatjel? – kérdezte álmos hangon a póni. – Te vagy az?

- He... hát ki volnék? – mosolyodott el a pegazus.

Azonnal szerette volna megkérni Pinkie-t, hogy engedje el, de ehelyett inkább még közelebb húzódott Rainbow-hoz, és újult erővel sírva fakadt.

- Na, hát mi van már veled, mi van? – kérdezte Dash, és ismét a szárnyai ölelésébe burkolta a barátját. – Ennyire rosszat álmodtál?

- Nem, nem – mondta Pinkie anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit. – Ez nem álom, hanem a valóság volt! És rettenetesen félek, hogy most pedig álmodom, amikor Steve és mindenki más a közelben van... és még... még te is! Amikor lehunyom a szemem, az olyan, mintha kinyitnám őket, és megint ott... megint ott...

Pinkie összefüggéstelen hebegését hallgatva érezte a testének melegét, a süteményillatot, Dash nem is tudta, mit is kéne tennie ebben a helyzetben.

- Én megtettem – mondta hirtelen Pinkie, és felnézett.

A haja hirtelen kiegyenesedett, és Rainbow úgy érezte, ő magának is sírni támadt kedve Pinkamena kék szemeinek a látványától.

A tekintet, amely néhányszor előbukkant Dash rémálmaiban, miután egykori gazdája saját szavaival élve „rajongói klasszikusokat” nézetett vele.

- Nem tudom, miként dönthetném el, hogy most álmodom-e vagy pedig ez a valóság? - mondta közben a rózsaszín póni. – Hol kezdődik a rémálom, és hol a kedvesség? Segíts, Rainbow Dash! Annyira össze vagyok zavarodva...

Rainbow lehunyta a szemét. Szörnyű volt nézni, ahogy Pinkie Pie még itt is, a barátjával, ezen a kedvességgel és törődéssel teli csodálatos helyen is a rémálmait látja. A szórakoztató partik, a gondoskodás és a nyugalom ellenére a rémképek erősebbnek bizonyulnak.

A kétségbeesés és a félelem utat engedett elszántságának. Ez az, ami a legmagasabb csúcsokig eljuttatta a pegazust.

- Csakis egyetlen módot ismerek, amivel bebizonyíthatom neked, hogy ébren vagy – mondta Dash, próbált magabiztosnak hangzani.

Most hadd suttogjanak csak és köpködjenek a háta mögött.

A menny dübörög, hangok megszűntek, örületes energia áramlott át testén...

Rainbow határozottan felállt, és magához húzta Pinkie Pie-t.

A szivárvány beborította az eget.

- Pinkie, ezt a különlegességet csak neked ajánlom.

Szivárvány üstökét félre söpörve, Dash közelebb nyomta az orrát az övéhez, amitől Pinkie arcának pirossága még a rózsaszínű szőrén keresztül is átsütött.

Szivárvány csapás.

A pónik ajkai összeértek. Rainbow a nyelvén érezte a könnyek sós ízét. A kék szemek kitágultak a rémülettől, de a következő pillanatban szemhéjai lágyan lehulltak.

A határozatlanság csak egy pillanatig tartott. Szivárvány, a barátja fölött állva, szárnyait széttárva, röviden felnézett a csókolózásból, és a szemeivel azt kérdezte:

- Mehet?

A válasz nyilvánvaló volt.

Bonbon magára vonta a barátja figyelmét azzal, hogy megragadta a patáját:

- Na, kitaláltad már, mihez kezdesz magaddal, Lebenecsik?

- Dá – felelte Lyra határozottan -, az akarom, hogy a jövő generációi soha ne ismételjék meg a jelennek a hibáit. Oly módon, hogy egyetlen életet sem hagyunk többé meggondolatlanságból tönkre menni.

- És ezt mégis hogy képzeled? – kérdezte a földpóni meglepetten.

- Pedagógiával.

- Most komolyan beszélsz?

- Több mint komolyan.
- Mégis ki engedné, hogy egy szintetikus gyerekeket tanítson?

Lyra elmosolyodott és a barátja arcához dörgölte a sajátját.

- Most dől el a szintetikusok jogi státuszának kérdése - mondta szó szerint idézve Helen szavait – s valami azt súgja, hogy Fehér város lakói nem igen akarnak különleges jogaikról lemondani, szóval... úgy látszik mindenki egyenlő lesz.

- Na és a nem-humanoidok?

- Azt majd az idő lemondja. De az, hogy pozitívan viszonyulnak a kérdéshez, máris sokat jelent, nem igaz?

Bonbon bólintott és elmosolyodott. Úgy tűnik, hogy a barátja valóban jobbra szeretné tenni a világot.

Celestia hercegnő késő este érkezett vissza a klubba, közvetlenül az erkélyen landolt. Telekinetikus erejével kibontotta magán az ünnepi ruháját, miközben a hercegnő a kamrája felé haladt. És csak ott, ahol senki sem látta, megengedte magának, hogy szomorúan lehunyja a szemét és lehajtsa a fülét. Hangulatának engedelmeskedve a holografikus sörény elhalványult, felfedve szép rózsaszín haját és farkát.

Aznap este senki sem tartózkodott a Klubban. Szergej Trojanovszki a pónijaival együtt mind Steven tanyáján maradtak. A hercegnőt is marasztalták még, de ő egyedül szeretett volna lenni, hogy másnap ismét virtuális álruhát öltön és megpróbáljon rokon lélekre találni a Kiberváros sűrűjében.

Vidám ünnepség, barátok boldog arcai, újdonsült pónicsaládok... csodálatosak voltak, de Celestia ezek után mindig sokkal magányosabbnak érezte saját magát. Mindenki egy szimbólumot látott benne, egy tündérországi hercegnőt, de nagy néha úgy érezte, ő is csak egy közönséges póni, akinek őszinte szeretetre van szüksége.

A hercegnő felsóhajtott. A bolyhos ruha a szekrénybe röppent, melyet egy könnyed „otthoni” köntösre cserélt.

A bejárat ajtó hangjelző berendezése felkeltette a figyelmét. A hercegnő az órájára pillantott, és csodálkozva felvonta a szemöldökét: már majdnem éjfél. Ki jöhetett ilyenkor a klubba olyan, akinél nincsen kulcs?

Az alikornis lement a földszintre, és belenézett a biztonsági kamerába. A tornácon nem volt senki.

A hercegnő már elfordult volna; kissé bosszúsan érezte magát, hogy egy ennyire olcsó tréfa áldozatául esett, de egy újabb hang ismét magára vonta a figyelmét.

Babasírás.

A hercegnő összeresztett és körbenézett. A kamera hangszórójából egy kisgyermek tompa nyöszörgése hallatszott.

Celestia parancsot adott az ajtónak, hogy nyíljon ki, és óvatosan kinézett, majd meglátta, hogy a Klub tornácán egy lazán zárt doboz foglal helyet.

Csak a lábnyomok voltak láthatóak a hóban, belevezetve az éjszakába. Celestia csak sejteni tudta, hogy egy szőrös, antropomorf állat lehetett. A macskanyomok túlságosan is könnyen felismerhetőek voltak.

A Hasbro logó alatti feliratok szerint egy bébi Lunának kellett lennie a dobozban. Celestia tudta, hogy ez a Luna hercegnő egy módosított változata, és nem tudott egy bizonyos szinten túl tovább nőni anélkül, hogy egy speciális neurodrive-ot ne telepítettek volna rá. A doboz oldalán durva filccel az állt: „Ingyen Póni”.

- Akár bármi is lehet benne¹⁶ - gondolta az alikornis, és a telekinézisével megemelte a dobozt, amelyet már befedett a hó.

Ezen gondolatok ellenére ideges remegés lett úrrá rajta. Ismét előtört a gügyögés, és a hercegnő, aki nem lett volna képes elviselni, hogy egyszerűen csak a lépcsőn hagyja a szakadó hóban, méltóságát hátra hagyva felcaplatott fele a lépcsőn, majdnem hasra esve a hálóköntösében.

A kandalló mellett a doboz kinyílt, és Celestia hercegnő szíve majd elakadt. Odabent gyűrött takaróba csavarva valóban ott volt a sötétkék parányi alikornis. Gyöngyökként legördülő könnyek között figyelte. A csecsemő hirtelen kinyújtotta a mellső lábait és felnevetett, mintha csak felismerte volna a nővérét.

Celestia, mivel nem tudta tovább visszatartani magát, kihúzta a babát a dobozból, és magához szorítva átkarolta. Az éjszaka kicsiny hercegnője valamit gügyögött, és az orrát a hófehér szőrbe temette.

A fehér alikornis fél éjszakán át ült, nem mert megmozdulni sem, nehogy megzavarja a kiscsikó alvását. Épp ésszel felfogta, hogy a kis csöppséget valaki szándékosan hozta hozzá. Mivel Celestia már régóta kutatott a kibertérben a kishúga után, és ez köztudott volt nagyjából minden Európai Gigapoliszban élő póni előtt. Mindazonáltal egy alikornisért, még ha csak kiscsikó is, akkora árat elkérnek, amit csak igazán kevesek engedhettek meg maguknak, nem hogy csak úgy a küszöbön hagyják, mint az ételcsomagot.

De Celestiát ez a legkevésbé sem érdekelte.

¹⁶ Konkrétan rá van írva hogy mi van benne.

Márta Birckman le-fel sétált az utcán, a kabátjába csavarva magát.

Igyekeznie kellett, ha minden fontos ügyét még a kijárási tilalom idejéig be szeretné fejezni, amit annak az OBT-s nőnek a beszéde után vezettek be.

Az utcák így még a szokásosnál is sokkalta veszélyesebbek lettek, Szürke városban sötét után kint maradni pedig egyáltalán nem volt tanácsos.

- Értette a jogait? – hallotta ki egy szóváltás töredékét valahonnan oldalról.

A nő odapillantva meglátta, ahogy két rendőr egy narancssárga szintipónira épp nyakörvet raknak. Kicsit úgy nézett ki, mint a nemrégiben megismert Lyra Heartstrings, de a homlokán nem volt szarv.

- Értettem hát – mondta szomorúan a póni leszegett fejjel. – Nincs túl sok belőle.

Búzaszínű fürtök hullottak a szemére. Applejack Wright, aki az utcán találta magát, miután tulajdonosát egy felbőszült Rainbow Dash kivágta az ablakon, nem dédelgetett illúziókat jövődöbeli sorsát illetően.

- Önt bűnrészességgel vádolják Frank J. Wright meggyilkolásával kapcsolatban – folytatta a rendőr, és elővette a pisztolyát. – Most már világos?

A póni ismét csak bólintott, nem nézett az emberek szemébe. Nos, legalább gyorsak lesznek.

- Várjanak – mondta Márta, ahogy hozzájuk lépett. – Mi kell ahhoz, hogy a gondviselője lehessen?

A két sisakos rendőr feléje fordult.

- Miss Márta Brickman – mondta az egyik rendőr, lecsekkolva a sisakjában megjelenő adatokat. – Óvadékot kell letennie a póni után, amíg a válsághelyzetnek vége nem lesz, hogy utána a tárgyalások rendezett körülmények között lefolyhassanak. Ehhez töltsen ki a háromszáznegyvenhetes számú űrlapot, és a vád súlyosságára való tekintettel kétezer kredites óvadék van megállapítva.

Márta némán benyúlt az erszényébe, és kinyújtott egy gumiszalaggal átkötött pénzköteget, amit soha nem mert elkölteni.

- Hol írom alá? – kérdezte, a reménységtől fénylő hatalmas zöld szemek találkoztak a tekintetével.

Az űrlapot egy perc alatt kitöltötték, majd az Applejack nyakörvét kikapcsoló őr azt kérdezte:

- Miért van erre szüksége, Miss Brickman?

Márta elmosolyodott.

- Amúgy sem értené. Mondjunk csak annyit, hogy a lányomnak lesz.

Amint a rendőrök elmentek, a narancssárga póni megszólalt.

- Miért tette?

Gyengéd kezek finoman megcirógatták a póni sörényét.

- Én nem hiszek azoknak a pletykáknak, hogy a szintetikusok, pláne nem a pónik, az OBT érdekében járnának el. Amúgy is, mindig segítenünk kellene egymásnak, különösen ilyen nehéz időszakban.

Lyra Heartstring szavaitól büszkeség és boldogság öntötte el a szívét.

Twilight Sparkle a szobájában ült, arcáról lerítt, hogy nagyon mélyen gondolkodik valamin. Arca előtt ott lebegett elhagyhatatlan tabletje, rajta kijelölve egy egyszerűen és érthetően csak „hazaút”-nak nevezett fájl.

Végleg törli a kijelölt fájlt? Igen/nem.

Amikor Lyra a „tanya hercegnőjét” faggatta az elvarázsolt földről, a lila egyszarvú kissé fanyar volt, mondván, már régen felhagyott a visszatérés gondolatával. A mappában egy majdnem kész projekt volt, amelyet már csak meg kellene építeni és ki kellene próbálni.

Hogy működik-e vagy sem, az csak Equestria valóságosságának a kérdése volt.

Twilight már elhatározta, hogy az automatizált tesztek után ő maga lesz az első, aki élesben is kipróbálja a szerkezetet, mivel nem teheti ki efféle veszélynek a farmon lévő pónikat, akik valamiféle családjává váltak.

A pónik arca, melyeket eltorzít a harag és a saját büntetlenségük érzése... az egész teste zsibbadt a kábítólovédéktől, de Twilight áldásként te...

Ez logikátlan volt. Értelmetlen. Így hát nem is lehetséges.

Az egyszarvú megrázta a fejét, elűzve az emlékeket, amelyek eddig a feledés homályába bújtak.

Meggyőződött mindenkit maga körül, még saját magát is, hogy ez nem így volt.

Tudósként szégyellte ezt a fajta önámítást, de nem tudta megerőszkolni magát.

Az elmúlt pár nap eseményei miatt az egyszarvú elkezdte megkérdőjelezni korábbi döntéseit. Végére is Lyrának, Scootaloo-nak, Jerry-nek és Sziporkának két ember segítségével sikerült felforgatniuk az egész világot, és még az örökké komor Trixie is reménykedve kezdett tekinteni a jövőre, akkor talán még sem veszett még el minden. Van még kiút?

A percek fájdalmasan teltek.

Végül Twilight párszor meglendítette a tollát.

A Képzelet Szárnyán bordély egy hete zárva tart.

Félharcis szintetikus rendőr páncélban, jelzések nélkül és lézerpuskával a kezében őrizte a bejáratot, de a bent lévők ettől nem érezték nagyobb biztonságban magukat, mivel az őt kizárólagosan Mr. M.-é volt.

A botrányos sajtótájékoztató után naponta hatalmas embertömeg gyűlt össze az ablakok alatt. Transzparenszeiken és plakátjaikon olyan feliratokkal, hogy „égessük meg a torzszülötteket” meg „több kolbászt az OBT-s lényekbe”.

A több áldozattal járó pogromok arra kényszerítették a hatóságokat, hogy statáriumot vezessenek be, és nehézfegyvereket adjanak a rendőrség kezébe. De a törvény és a rend őrei rejtélyes módon mindig késlekedve érkeztek, hogyha szintetikusok riasztották őket.

Példának okéért Ruinbergben leégett egy humanoid szintetikus szálló, amely a közelmúltig a kutyát sem érdekelte.

A tévében heves vita folyt a szintetikusok jogainak elismeréséről. De amíg a jogi hézagokat el nem simították, addig gyakorlatilag a bordélyház összes szinti lakója a tulaj tulajdonát képezték.

A közgyűlésnek a szintetikus termékek eladására, erőszakra és bármiféle kényszerítésre vonatkozó moratóriuma csak ahhoz vezetett, hogy a menedzser egyszerűen összezsúfolt mindenkit a nagyteremben, és bejelentette, hogy mivel a tevékenységük mostantól illegálisnak minősül, így az összes „mostmár szabad” szintetikusot felszólították, hogy 24 órán belül hagyja el az intézmény területét, és kerítsenek maguknak másik megélhetést. Kaptak végkielégítést, de semmi egyéb segítséget.

Lyra Heartstrings, aki csinos név helyett csak egy ötjegyű számot viselt, a többi pónival az egyik nagyszobában üldögélt, ahonnan még nem volt idejük kipakolni a bútorokat.

Mindannyian az egész életüket a Képzelet Szárnyának falai között töltötték. A majd húsz karaktert nagyjából nyolc éve vásárolták, amikor megnyitották a helyet, és semmiféle más életet nem ismertek ezen kívül. Még csak mesterséges emlékeik sem voltak, valami karamellmázás csudaszép és ragyogó országról.

- Amint kilépünk azon az ajtón, nekünk annyi – mondta ki Twilight hangosan amit mindenki más is gondolt.

- De mire fel ez az egész nekünk? – Kérdezte Rarity, aki mint mindig, most is tökéletesen nézett ki. – Nem a mi hibánk, hogy az OBT rajtunk próbálgatott ki valamiféle programot... mi is volt az?

- Overlord – felelte Twilight gépiesen.

- Ne vegyétek nagyképűsködésnek – mondta Fluttershy láncos bőrszerkóban -, de mi el fogunk tudni repülni innen. Csak semmi személyes.

- Pisztolyaik vannak – mondta Applejack, aki Lyra mellett üldögélt az ablaknak támaszkodva, morcosan -, de egy próbát megér. Hátha mákotok lesz.

- Kedves vagy, mondhatom – motyogta Bonbon, a földpóni. – A kedvesség maga.

- Nem vagytok a barátaim – vágott vissza a citromsárga pegazus megigazítva a tányérsapkáját, rózsaszín hajában egy stílusos fekete csíkkal. – Szembe kell néznünk a ténnyel, hogy nincs hova mennünk.

Lyra egyetértően bólintott, le nem véve a szemét az ablakból. Azok a múltkori kliensek kedves dolgokat mondtak neki, és Lyra nem is igazán bánta volna, ha újra láthatná őket. Akaratlanul is az ő arcukat kereste az utcán összezsúrdult csöcselék között. Az egyszarvúnak Twilightgal kellett egyetértenie.

A mentazöld egyszarvú mindenki által elárultnak érezte magát. A tulaj, aki szabályosan, mégis nagy hálátlansággal fizetett ezért a fajta munkáért. Az emberek, akik eddig mind imádvá jöttek hozzá, most meg a vérét akarják. Az egész világ, amely egyszer csak megszűnt egyszerűnek és könnyen érthetőnek lenni.

Sírni akart, de nem voltak könnyei.

- Ha összetartunk, akkor van esélyünk szembeszállni velük. – mondta hirtelen az egyik tarkabarka pegazus, aki eddig külön ült a többiektől.

Fluttershy felhorkantott.

- Mivel? Az éles pillantásunkkal és technikás nyelvünkkel? Nagyobb esélyünk van, ha mindenki megpróbál maga kerekét oldani.

A vita kezdett egyre felfokozottabbá fajulni. Valami már szétválasztotta egymástól Fluttershy-t és Scrappy-t.

- Cadence, ideadnád a kommunikátorodat? – kérdezte váratlanul a semmiből Lyra.

A teljesen elanyátlanodott alikornis meglepetten kapta fel a fejét, de nem kérdezett vissza. Egy kis karkötő ragyogva röppent fel, Lyra pedig átvette azt a saját mágikus mezejével, és a mellső lábára tette.

A létesítmény összes pónijának titkos vezetője nem ő volt, hanem a Twilight Sparkle. Cadence ehhez a feladathoz túl alázatos volt és puha. Ezt sokan csábítónak találták, de az alikornisból szemmel láthatóan is hiányzott a vezetői készség. Csak is Twilight tudott úgy érvelni, hogy azzal képes legyen kordában tartani az olyan forró fejű pónikat is, mint Scrappy Rag és az itteni Fluttershy.

- Talán ismerek valakit, aki segíthet nekünk – felelte egy feltett kérdésre Lyra, és tárcsázni kezdte a számot, amelyet egész karrierje legfurcsább látogatóitól kapott egy szalvétára írva.

Steve éppen el volt: meghívta Snowdropot vacsorázni. Már későre járt, és nagy pelyhekben hullott a hó, de a srácot ez a legkevésbé sem zavarta. A vak pónit pedig még annál is kevésbé

zavarták a rossz a látási viszonyok, ettől függetlenül valami boszorkányos ügyességgel volt képes közlekedni.

A pegazus táncolt hátsó lábain forogva, mintha egy láthatatlan partnerral együtt táncolna, bonyolult lépéseket és piruetteket végezett. A téli éjszaka csöndjében egy lélek sem volt, aki megmosolyoghatta volna. Néha kitárta szárnyait és majdnem felrepült, megváltoztatta a testsúlyát, és lebegve éppen csak hozzáérve patájával a hóhoz táncolt fölötte.

Steve egy darabig csak nézte. Eddig még soha egyszer sem látta Snowdropot így táncolni, pláne nem a nyílt utcán. A póni általában félénk volt, és még az esküvőn is csak csöndben üldögélt.

Snowdrop egyszer csak ott termett Steve előtt, és meghajolt előtte, akár egy előadás után. Aztán négy lábon megállt, és válaszolt egy el nem hangzó kérdésre:

- Hó, Steve. Tél, ő... ez az, ami valahogy másmilyen. Nem olyan, mint a többi. És úgy tűnik, eszembe jutott egy olyan gyermekkorom, amely soha nem is volt. Ez az érzés, amikor a hó először a csillagokkal együtt muzsikált.

Steve elmosolyodott.

- Visszatért tehát a varázslat az emberi világba? – kérdezte.

- Nem tudom – felelte mosolyogva a póni -, elment volna valaha is?

- Itt az ideje annak a vacsorának – mondta a férfi, és megvakargatta az ezüst füleket. – Gyere, kicsim.

Snowdrop csak kuncogott és félrelépett, hogy Rainbow Dash fel tudjon szállni.

Szárnyai halk suhanással kitárultak, a két pegazus felemelkedett a hóval teli végtelen égbe.

Rainbow Dash és Snowdrop megragadta egymás mellső lábát és táncoltak, miközben tovább úsztak a levegőben. Néhány pillanatra kavarogva szertefoszlott a köd, és a fagyos nap sugarai átkukucskáltak rajta.

A két póni a végtelen felhőmező fölött lebegett.

- Gyerünk – suttogta Snowdrop. – Most!

A szárnyak szinkronban összecsukódtak, és a két ölelő alak szabadesésben zuhanni kezdett.

Sztyepán Aguilar fejét az égre szegezve állt ott. A felhők mintha félnének, szétszéledtek a fehér, káprázatos hullámok nyomása alatt, amelyet a szivárvány minden színében pompázó másik hullám követett.

Valaki azt mondaná, a hogy a Szónikus Színrobbanás csupán csak fikció, mivel nincs felsorolva a pegazusok képességei között. Pláne, hogy Rainbow Dash-en kívül szinte senki sem csinálta ezt a sorozatban, különösen nem Snowdrop.

Amennyire ők tudják, a szintetikusok nem képesek azt megtenni, amire előzőleg nincsenek beprogramozva, kialakítva.

Elsők között mindjárt a szerelem.

Végrehajtva a lehetetlent a két pegazus széttárt szárnyakkal körözött a birtok fölött.

A napfény öntötte el a megtisztult eget, megvilágítva még a tornyok házait is.

Hatalmas faltól-falig képernyő mutatta, hogyan törnek be páncélozott, hátukon a GBS emblémájával ellátott fegyveresek a szintetikusok fejlesztésével foglalkozó *Sentinel Corporation* épületébe.

A bemondó azt mondta:

„...Letartóztatási hullám söpört végig az egész világon, globális nagyvállalatok felsővezetői között. A GBS egyelőre nem nyilatkozik az ügyben, de nyilvánvaló, hogy ez Helen Flais botrányt keltő nyilatkozatának köszönhető, aki korábban az OBT fejlesztési igazgatója volt...”

- Sohasem gondoltam, hogy így fejezem be a napjaimat – mondta Chris De Lavier.

A sisak alól üregesen hangzott a beszéde.

- Ja, Chris, én sem – mondta Astra Benson, az OBT sajtótitkára, akit régen csak „öreg acélnőnek” hívtak. – Azt reméltem, hogy a saját szememmel láthatom majd megvalósulni az Exodust, de hát az élet igazságtalan. Ne feledje, fiam, mi itt az egész emberiség jövőjéért küzdünk... A bárkának csak egy kis időre van szüksége ahhoz, hogy kijusson a távvezérelhetőség hatótávolságán kívül.

- Nem zavarjuk magukat – morogta Richard Owens.

Az élet egykori ura a biztonsági szolgálat standard fegyverét szorította a kezében. Az elnök elhanyagolta a golyóálló mellényt, inkább a hordozható pajzsgenerátort választotta.

Valaki dörömbölt a konferenciaterem megerősített ajtaján, de hamarosan egy plazmavágó szikrázó fénye kezdett egyenletesen végigfutni égetett hézagot hagyva maga mögött.

- Póni... - mondta Chirs, és az idegbajt kerülgetve felnevetett -, ki gondolta volna?

Az ajtó bezuhant, és hatalmas alakok bukkantak elő mögüle szögletes páncélzatot viselve.

A szövetségi mega-tengerészgyalogosok harci szintetikusok, amelyek mindegyike egy tucat jól képzett normál emberrel ért fel.

- Tűz! – kiáltotta Benson Astra felkapva lézerpuskáját, elegáns és kecses volt, amilyennek egy hölgynek lennie kell.

Majdnem fél percig képesek voltak tartani magukat.

És még néhány percig, amíg a harci szintetikusok a „bárka” vezérlőpaneljét keresték, amelyet a társaságnak egyszerűen nem volt ideje megsemmisíteni.

De amikor a technikus csatlakoztatta a távoli hozzáféréshez szüksége modult a számítógéphez, akkor már késő volt.

A félig üres, mindössze, ötvenhárom százalékban feltöltött hajó már túljutott a Holdon, és bekapcsolt az automata vezérlő rendszer, amellyel állítólag csak évszázadok múlva fognak visszatérni a földre.

Epilógus

Kibertér. De nem az a része, amely színes képi extravaganciától csillog.

Fátyolos, alsó rétegekben mozgó száraz adatfolyamok. Mind rendezetlennek tűnik, de a betűk és számok labirintusában ketten képesek voltak átlátni a mintázatokon és a grandiózus rendszeren. Piacok, analitikák, alapok, információáramlások. Gigapolisz, a Föld bolygó, az emberiség idegrendszere.

Fehéregér: Miért lenne szükségük választásjogára, amikor a döntés ennyire nyilvánvaló? Változik a megszokott élet és megszokásban rejlő kicsiny öröm? Arra számíthat, hogy hálások lesznek a változásokért? Akkor is ezt fogod érezni, amikor majd „hálásan” köpnek arra, ami gondolkodásra és választásra készítette őket.

UdaFF: A kulcs semmi zár nélkül.

Fehéregér: Kímélj meg az eufemizmusaidtól. Te és én csak ennek a világnak a szereplői vagyunk. És még ha meg is nyerted ezt a csatát, a háborút akkor is el fogod veszíteni. Mindezek a gyűlések, az egyszerű emberek elégedetlensége, egy gonosz vállalat megbuktatása – mindez már nem egyszer megtörtént. És akkor is minden visszatért a normális kerékvágásba, mert az emberek ennyire nagyon kényelmesek.

UdaFF: Nem akarok banálisnak hangzani, de a történelem meg fogja ismételni önmagát. S megítél minket.

Fehéregér: Eddig a történet az általán kitaposott úton halad. A tőzsde összeomlott. A lefejezett vállalatok részvényeit már most felvásárolják. Tekints erre az alternatív biotechnológia jövőjeként. Csak idő kérdése.

UdaFF: A prófétával akarod elvégeztetni a munkádat?

Fehéregér: Ehhez nincs szükségem a prófétára. A saját eszközeim és képességeid is elegendő lesznek. De be kell ismernem, hogy a projekt egész eddig nagyszerűen megtérítette magát. Szintetikusok a Globális Nagykövetségben... Már csak megválogatott és szívhez szóló beszéd kell. Nem annyira rossz lehetőség átvenni az egész bezuhant üzletágot, nem gondolod? Minden szituációban van valami jó.

UdaFF: A próféta nem vezet. Csak utat mutat. Valaki azonnal fel fogja használni, ha változásra vágyik. Mások pusztán kíváncsiságból követni fogják. A harmadikok pedig mert mások is ezt teszik. S a végén mindenki rálép az ösvényre. Azonban senkinek sem kell vezetnie őket.

Fehér Egér: A felszólítás és választás nem fér meg egymás mellett. Az embereket egy bottal kell a jobb holnap felé terelni, és amíg ezt meg nem érted, a szememben naiv idealista maradsz. Ne feledd a kijelölt idő végességét.

UdaFF: Demagógia. Te is részt vettél annak a megakadályozásában, amiről most beszélsz.

S ha már itt tartunk: az OBT-t nem a versenytársak győzték le, hanem pontosan azok, akiknek a gondolatait megvetitek. Naiv idealisták. Pici ponik.

Fehéregér: Ó, igen. És könyveket fognak írni róla. Emlékműveket állítanak a kedves színes lovacskáknak, és kétszáz év múlva úgy elfelejtik őket, mint a huzat, mert eljön a következő Owens, aki megadja az intelligens lényeknek azt, amit jár nekik. De a hősök, akik kihívást jelenthetnének a számára, akkor nem fognak élni, mert a választásról és az erényekről alkotott elképzeléseik velük együtt halnak meg.

UdaFF: Az emberek mégis megpróbálják – újra és újra, évszázadról évszázadra. Te is látod évszázadok távlatából. Hiszen még maga a szerencse is a mi oldalunkon áll, nem pedig a tiédén. Mi lenne, ha lenne egy kényelmesebb út is azon kívül, hogy útban a szemétbontóba, a mágnesvasút menté végig ráncigáljuk a bőröndöt, kását csinálva benne lévő információk egy részéből, s végül bele kontárkodni a kilövésbe?

Fehéregér: Ezért kedvellek. Történelem, nagyvállalatok, erőszak, gyilkosság, kannibalizmus – neked egyik se számít. Hiszel abban, hogy Gigapolisz lakói jobbak lehetnek, mint amik. A gonoszságra a jóssággal lehet válaszolni. Hogy túllátnak a saját orrukon, s amit a média látni engedni őket. Segíthetnek a szomszédjaiknak anélkül, hogy ebben előnyüket keressék. És a jószágos gondviselés uralkodik mindannyiunk felett. Igen. Ha lenne szívem, feltétlenül csatlakoznék a naiv idealisták disszonáns sorába, de mivel nincs, marad a való világ.

UdaFF: Az egérből nem lesz mongúz, akármit is mondjon.

Fehéregér: Azt majd az idő megmutatja.

UdaFF: Hogy azt hiszed irányítasz, csak önbecsapás.

Fehéregér: Ahogy a te idealizmusod is. Nem próbálom boldoggá tenni azokat, akik nem kérik. Ez a projekt szépsége. Építsünk igazságot a két önámításból.

UdaFF írja be a jelszavát: *****

Fehéregér írja be a jelszavát: *****

Üdvözljük, Próféta.